

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Sędziowie	SA Janusz Jaromin SA Piotr Brodniak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

1. przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Adama Mirosława

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2021 r. sprawy

1. **K. S. (1),**

2. **M. S. (1),**

3. **K. K. (1),**

4. **A. G. (1)**

oskarżonych z art. 258 §1 k.k., z art. 55 §1 k.k.s. w zb. z art. 56 §1 k.k.s. i innych

5. **A. G. (2),**

6. **A. K. (1)**

oskarżonych z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 2 k.k.s. i innych

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 22 maja 2020r., sygn. akt II K 171/17

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynów zarzuconych w punktach I-XII, XV-XIX, XXI-XXIX, XXXI-XXXIV, XXXVI, XXXVII, XLI i XLII części wstępnej i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego postępowania,

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. uniewinnia M. S. (1) od czynu zarzucanego w punkcie XX części wstępnej, A. G. (1) od czynu zarzucanego w punkcie XXX części wstępnej, K. S. (1) od czynu zarzucanego w punkcie XIV części wstępnej, A. G. (2) od czynu zarzucanego

w punkcie XL części wstępnej, a A. K. (1) od czynu zarzucanego punkcie XLIII części wstępnej i kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa,

b. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. G. (2) za czyn zarzucany w punkcie XXXIX części wstępnej, a przypisany w punkcie XL części dyspozytywnej warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat,

c. odnosi orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary wobec A. K. (1) do kary orzeczonej w punkcie XLVI części dyspozytywnej, w podstawie orzeczenia o srodku probacyjnym w miejsce przepisów Kodeksu karnego skarbowego przywołuje art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r., a okres próby skraca do 3 (trzech) lat,

d. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. G. (1) za czyn zarzucany w punkcie XXXV części wstępnej, a przypisany w punkcie XXXIII części dyspozytywnej warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od następujących oskarżonych udział w wydatkach za postępowanie odwoławcze w następującym udziale: od K. S. (1) 2/14, od A. G. (1) – 1/8, od A. G. (2) – 2/5, od A. K. (1) – 1/2 oraz obciąża oskarżonych opłatami:

a. K. S. (1) i A. G. (1) – po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,

b. A. G. (2) i A. K. (1) – po 120 (sto dwadzieścia) złotych za obie instancje.

Piotr Brodniak Andrzej Wiśniewski Janusz Jaromin

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 248/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	8		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 22 maja 2020r., sygn. II K 171/17			

1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 258 § 1 i 3 k.k. przez jego wadliwą interpretację polegającą na przyjęciu, iż oskarżeni K. S. (1), M. S. (1), K. K. (1) oraz A. G. (1) działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy między K. S. (1), M. S. (1) i A. S. wszelkie powiązania wynikały jedynie z pokrewieństwa, a nadto A. G. (1) pozostawała zatrudniona przez K. S. (1) podobnie jak K. K. (1) zaś wszelkie działania stanowiły zwykłe czynności wykonywane w ramach prowadzonej przez K. S. (1) działalności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

gospodarczej (apelacja
adw. P. K. (1))

- obraza przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść zapadłego wyroku, tj. art. 7 k.p.k., polegającą na błędnej i dowolnej ocenie materiału dowodowego, skutkującą uznaniem, że współdziałanie K. S. (1), K. K. (1), A. G. (1) i M. S. (1) było udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. S. (1) pomimo tego, że M. S. (1) nie popełnił żadnych czynów zabronionych, które jemu zarzucono (czyny z art. 56 k.k.s., art. 299, 300 k.k.), a jego rola ograniczyła się wyłącznie do sprzedaży kontrahentowi niemieckiemu zużytych katalizatorów i monolitu (co nie jest zabronione) i zgodnie z regułą nieakcesoryjności zawartą w art. 20 k.k., winien odpowiadać wyłącznie w granicach swojej umyślności, bądź nieumyślności - i to niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających - wyłącznie za swoje działania (apelacja adw. M. M. (1))

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez wadliwe ustalenie, że:

- K. K. (1) w okresie od marca 2009r. do września 2014r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez K. S. (1), w skład której wchodził M. S. (1), A. G. (1) i inne osoby, której celem było popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu i przestępstw skarbowych, wykonywanie ściśle określonych zadań wymienionych w pkt XXIII części wstępnej wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał, że oskarżeni rzekomo wchodzący w jej skład, tj. K. S. (1), M. S. (1) i A. G. (1) (poprzednio A. S.) oraz K. K. (1) miały świadomość istnienia grupy przestępczej, obejmowali swoją świadomością nie tylko fakt istnienia grupy, ale jej organizację, przywództwo i aby z grupą się identyfikowali, a nadto nie było żadnej podległości pomiędzy członkami grupy a rzekomym przywódcą grupy, a nadto biorąc pod uwagę okoliczność A. S. (A. G. (1)) w okresie 2009-2012 przebywała w Irlandii, a zatem nie kupowała, ani nie sprzedawała towaru w postaci monolitu i katalizatorów, nie podpisywała żadnych dokumentów, nie odbierała i nie

przekazywała jakichkolwiek środków finansowych pochodzących ze sprzedaży towarów K. S. (1) skoro w tym okresie nie przebywała na terenie Polski, Republiki Federalnej Niemiec czy Belgii, nie można przyjąć, że należała do jakiegokolwiek grupy przestępczej, podobnie jak K. K. (1), który co prawda dokonywał sprzedaży monolitów i katalizatorów, jednak nie miał wiedzy, czy towar ten jest legalny, czy też nie, bowiem był zatrudniony w firmie należącej do oskarżonego K. S. (1), a zatem wykonywanie przez niego poleceń wynikało nie z przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej, a wyłącznie z uwagi na fakt zatrudnienia u oskarżonego K. S. (1);

- do zadań rzekomych członków grupy przestępczej należało uzyskiwanie środków finansowych, pojazdów oraz innych urządzeń niezbędnych dla funkcjonowania grupy, podczas gdy ustalenie to jest sprzeczne z materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie, bowiem niezbędne maszyny i urządzenia, a także pojazdy zostały zakupione przez K. S. (1) na potrzeby jego działalności gospodarczej prowadzonej w latach 2009-2014 pod

nazwą (...) K. S. (1), której przedmiotem był zakup i sprzedaż katalizatorów (apelacja adw. P. K. (2), obrońcy K. K. (1) i analogicznie w apelacji tego samego adwokata jako obrońcy M. S. (1))

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 258 § 3 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu opisane we wskazanym artykule, podczas gdy analiza materiału dowodowego zebranego w przedmiotowej sprawie nie pozwala na postawienie takiej tezy, ponieważ K. S. (1) wskazywał wprost, że 90% ceny katalizatorów to była kwota ich zakupu, nie był pewny czy osoby, którym również postawiono zarzuty sprzedawały dla niego katalizatory, co powoduje, że zachowania oskarżonego nie można definiować jako kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, w szczególności brak uzasadnienia czym sąd kierował się uznając ustalenie tak rozległego okresu popełnienia czynu,

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 258 § 3 k.k. poprzez uznanie, że K. S. (1) dopuścił się zarzucanych czynów w okresie marzec 2009-maj 2017 w sytuacji gdy ani akt oskarżenia,

	<p>ani zaskarżony wyrok, ani zebrany materiał dowodowy nie wskazują na jakiegokolwiek działania przestępcze K. S. (1) w okresie od 01.05.2012r. - 03.01.2014r. oraz w okresie listopada 2014r. - 04.09.2017r. nie mówiąc już o kierowaniu zorganizowaną grupą przestępczą (apelacja adw. M. C.)</p> <p>- naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>4) przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w wyroku, jakie czyny zostały przypisane każdemu z oskarżonych, a jedynie skopiowanie ogólnego opisu czynu przypisanego rzekomemu "kierownikowi grupy", co de facto uniemożliwia skuteczne przeprowadzenie kontroli odwoławczej, a nawet ustalenie, jakie konkretne czyny zostały poszczególnym oskarżonym przypisane, niezależnie od ich zamiaru i stanu świadomości (apelacja adw. M. K.)</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd odwoławczy rozważał, czy w przedmiocie istnienia zorganizowanej</p>			

grupy przestępczej można już wydać rozstrzygnięcie, czy też należy się z decyzją wstrzymać do momentu rozpoznania sprawy co do czynów bazowych stanowiących istotę działania grupy. Przeważył pogląd, że grupa powołana być miała do popełnienia konkretnych przestępstw skarbowych i gospodarczych, stąd uchylając wyrok co do tych przestępstw należało również uchylić zaskarżony wyrok w zakresie kierowania lub udziału w zorganizowanej grupie przestępczej stanowiącego przedmiot czynów określonych w punktach I, XV, XXIII i XXVIII części wstępnej.

Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań trzeba wskazać kilka kwestii wymagających oczyszczenia przedpola. Po pierwsze, Sąd odwoławczy uznaje co do zasady za niedopuszczalne przypisywanie na etapie wyrokowania przez Sąd I instancji uczestnictwa w grupie "innych osób". To nie ten etap postępowania, by pozostawiać furtkę, gdyż Sąd powinien wskazać, że w grupie brały konkretne osoby, co przecież nie pozbawia prokuratora możliwości oskarżenia innych osób w przyszłości o udział w tej grupie. Sąd powinien jednak czynić ustalenia konkretne, a nie bazujące na przypuszczeniach co

do zakresu podmiotowego grupy. Oczywiście dopuszczalne są wyjątki, ale dotyczyć one mogą osób zindywidualizowanych, co do których postępowanie sądowe nie mogło się zakończyć z powodu zawieszenia postępowania lub zaistnienia przesłanki procesowej. Można bowiem sobie wyobrazić sytuację, że po wniesieniu aktu oskarżenia osoba, której zarzucono udział w zorganizowanej grupie przestępczej ukryje się, albo postępowanie zostanie zawieszono z uwagi na to, że z powodu wypadku lub ciężkiej choroby nie może brać udziału w postępowaniu albo, że na skutek śmierci lub przedawnienia albo innej przesłanki procesowej postępowanie nie może się toczyć. Wymaga to jednak skonkretyzowania osoby, której zarzucamy udział w grupie oraz zaistnienia przesłanki uniemożliwiającej jednoczesne wyrokowanie. Tymczasem w niniejszej sprawie nie wskazano takich osób, a zatem użycie określenia, że w skład grupy wchodziły "inne osoby" wykracza poza granice określoności znamion ustawowych. Po drugie, spośród osób, którym przypisano sprawstwo udziału w zorganizowanej grupie przestępczej ustalono, że K. S. (1) i A. G. (1) mieli w

niej uczestniczyć od marca 2009r. do maja 2017r., a M. S. (1) i K. K. (1) od marca 2009r. do września 2014r. Oznacza to, że w okresie od października 2014r. do maja 2017r. w grupie uczestniczyły zaledwie dwie osoby, a Sąd i tak skazał je za udział w zorganizowanej grupie przestępczej, chociaż powszechnie przyjmuje się, że o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej mówi się, gdy uczestniczy w niej co najmniej 3 osoby. Tego ustalenia już nie uda się zmienić, gdyż wyrok w zakresie grupy został zaskarżony wyłącznie na korzyść. Sposób konstruowania zarzutów poprzez odrębne stawianie zarzutów konkretnym osobom ma swoje wady, wśród nich to, że umyka zestawienie wszystkich znamion co do wszystkich oskarżonych. W konsekwencji należy uznać, że wszystkie czyny popełnione przez K. S. (1) i A. G. (1) w okresie od października 2014r. do maja 2017r. nie mogły zostać popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (czyny X, XI, XXXIII, XXXIV), co z kolei wyklucza objęcie ich ciągiem z przestępstwami popełnionymi w grupie.

Wreszcie, przechodząc do zasadniczej części rozważań, należy wskazać, że potencjalnymi

uczestnikami grupy miało być troje rodzeństwa i pracownik K. S. (1) - K. K. (1). Na bazie tych koligacji rodzinno-towarzyskich rodzi się wątpliwość, czy w tym konkretnym przypadku mamy do czynienia z grupą osób popełniających przestępstwa, czy też z zorganizowaną grupą przestępczą, a nie można stawiać znaku równości między tymi dwoma pojęciami.

Jak bowiem wskazuje się w komentarzach (np. w Komentarzu do Kodeksu karnego pod red. Włodzimierza Wróbla i Andrzeja Zolla): "**Grupa zorganizowana to coś znacznie więcej niż współsprawstwo czy luźna grupa osób zamierzających popełnić przestępstwo.**"

W pojęciu zorganizowania tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jakaś trwałość, jakieś więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, rozprowadzanie go, podział ról, skoordynowany sposób

działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami. Kierowanie grupą jako funkcja władcza polega na określaniu kierunków działania, wydawaniu poleceń, koordynowaniu działalności uczestników grupy (w ten sposób Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 7.12.2000 r., II AKa 184/00, KZS 2001/1, poz. 26; podobnie Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 24.01.2001 r., II AKa 240/01, Prok. i Pr. 2004/4, poz. 20; zob. też wyrok SA w Katowicach z 8.12.2005 r., II AKa 68/05, oraz wyrok SA w Łodzi z 22.09.2014 r., II AKa 131/14, LEX nr 1544828).

Zorganizowana

grupa mająca na celu dokonywanie przestępstw tym różni się od innej grupy (**szajki przestępców**), że jest zorganizowana, a więc ma trwałą strukturę – czy to pionową – z przywódcą kierującym działalnością, czy poziomą – ze stałym gronem uczestników koordynujących działalność według ustalonych reguł, i tym, że jej grono nie nawiązuje kontaktu dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakłada popelnienie możliwie wielu przestępstw. Nie jest grupą zorganizowaną grono znajomych, którzy odnawiają kontakty tylko

dla dokonania doraźnej przestępczej transakcji handlowej. Nie jest taką grupą środowisko ludzi zajmujących się tą samą działalnością przestępczą, jeśli nie utrzymują ze sobą kontaktów organizacyjnych, tj. gdy nie łączy ich żadna struktura (wyrok SA w Krakowie z 21.03.2001 r., II AKa 28/01, KZS 2001/4, poz. 24)".

Wracając do poglądów istniejących w literaturze prawa karnego odnośnie brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej trzeba wskazać, że: "**Pojęcie brania udziału** w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw swym zakresem obejmuje nie tylko formalną przynależność do tej nielegalnej struktury, lecz także udział w tego rodzaju przestępstwach, dla popełnienia których grupa została założona (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 23.07.2002 r., II AKa 148/01, Prok. i Pr. 2003/4, poz. 20; podobnie Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 24.11.2005 r., II AKa 343/05, OSA 2007/5, poz. 23). Pomocne w ustaleniu treści pojęcia zorganizowanej grupy przestępczej mogą być także **oceny dokonywane z punktu widzenia**

psychologicznego

(powiązania między członkami grupy, wzajemna pomoc, ochrona, jednoczący cel zdobywania środków na utrzymanie, alkohol i rozrywki, jak też na działalność przestępczą)

oraz socjologicznego

(zbiorowość wyznająca wspólne wartości, zachowująca odrębność od społeczeństwa i jego struktur) – por. Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 23.07.2002 r., II AKA 148/01. Podobnie Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 30.09.2013 r., II AKA 95/13, LEX nr 1388760)".

W ocenie Sądu odwoławczego w toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd powinien rozważyć, czy w tym konkretnym przypadku można oskarżonym przypisać udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czy też mamy do czynienia ze sprawstwem

kierowniczym K. S. (1) w odniesieniu do K. K. (1), współsprawstwem wobec M. S. (1) i A. G. (1). Samo bowiem kierowanie działaniem przestępczym przez inną osobę nie jest przesłanką wystarczającą do przypisania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Nie jest nią też samo przez się uzyskiwanie stałego źródła dochodu, gdyż jest to inna przesłanka

<p>nadzwyczajnego obostrzenia kary, nie warunkująca istnienia grupy zorganizowanej. Wreszcie, Sąd podda pod rozważenie fakt uczestnictwa przez K. S. (1) w innej zorganizowanej grupie przestępczej. Okoliczność ta nie przesądza o tym, że oskarżony nie może uczestniczyć w dwóch konkurencyjnych grupach, ale nakazuje dużą ostrożność przy ferowaniu udziału w dwóch grupach, a tej weryfikacji zabrakło.</p> <p>Z tych też względów należało uznać, że do kwestii udziału K. S. (1), M. S. (1), K. K. (1) i A. G. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej istniejącej od marca 2009r. do września 2014r. należy wrócić po ustaleniu, jakich przestępstw bazowych dopuścili się członkowie grupy, a dopiero wówczas przejść do oceny, czy ich współdziałaniu przybrało postać zorganizowanej grupy przestępczej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Wydanie wyroku skazującego było przedwcześnie z uwagi na brak odniesienia się do okoliczności stanowiących podstawę skazania za czyny bazowe.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>- obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 53 § 17 k.k.s. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażające się w uznaniu za niewiarygodny dowodu z opinii biegłego A. R. (1), podczas gdy przedmiotowy dowód odpowiadał zasadom prawdy materialnej, nie został w żaden sposób podważony w zakresie swej wiarygodności i w przeciwieństwie do decyzji UKS w Z. określających zobowiązanie podatkowe wobec K. S. (1) z tytułu podatku dochodowego za lata 2009-2012 oraz A. G. (2) za 2012r. uwzględniał koszty poniesione przez obu oskarżonych na zakup towaru, ze sprzedaży którego każdy z nich uzyskał dochód będący podstawą ustalenia rzeczywistej kwoty uszczupień podatkowych,</p> <p>- obraza art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez nieuwzględnienie na korzyść wszystkich oskarżonych niedających się usunąć wątpliwości w zakresie kwoty uszczuplonego przez K. S.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

(1) podatku dochodowego od osób fizycznych za lata 2009-2012 i przyjęcie kwoty uszczuplenia w łącznej wysokości 21.170.052,00 zł wynikającej z decyzji Urzędu Kontroli Skarbowej w Z. przy jednoczesnym pominięciu dowodu z opinii biegłego A. R. (1), w której ustalono łączną kwotę uszczuplenia z tych tytułów w wysokości 8.147.619,00 zł (dotyczy bezpośrednio pkt II-IV, XII, XVI-XVIII, XXIV-XXVI części wyroku i pośrednio pkt V, VII-XI, XIX, XXI, XXII, XXVII, XXIX, XXXI-XXXIV części wstępnej wyroku),

- obraza art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez nieuwzględnienie na korzyść A. G. (2) niedających się usunąć wątpliwości w zakresie kwoty uszczuplonego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2012r. i przyjęcie kwoty uszczuplenia w łącznej wysokości 708.844,00 zł wynikającej z decyzji Urzędu Kontroli Skarbowej w Z., przy jednoczesnym pominięciu dowodu z opinii biegłego A. R. (1), w której ustalono kwotę uszczuplenia z tego tytułu w wysokości 39/860,00 zł (dotyczy bezpośrednio pkt XXXVI części wstępnej wyroku i pośrednio pkt XXXVII części wstępnej wyroku),

- obraza art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażające się w przyjęciu, iż oskarżony K. S. (1) nie poniósł żadnych kosztów na zakup katalizatorów, z których pozyskał monolit dostarczony następnie do (...), (...) T. D., (...) podczas gdy zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego potwierdzają, iż pozyskanie katalizatorów do wydobycia tak znacznych ilości monolitu mogło nastąpić wyłącznie przez ich nabycie od podmiotów trzecich (dotyczy pkt II-IV, XII, XVI-XVIII, XXIV-XXVI części wyroku),

- obraza art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażające się w przyjęciu, że oskarżony A. G. (2) nie poniósł żadnych kosztów na zakup katalizatorów, które sprzedał K. S. (1), podczas gdy zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego potwierdzają, iż pozyskanie tak znacznej ilości katalizatorów mogło nastąpić wyłącznie poprzez ich nabycie od podmiotów trzecich,

- obraza art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. przez brak należytego wyjaśnienia przyczyn odmowy wiarygodności dowodom w postaci

pism Urzędu Kontroli Skarbowej zawierających częściowe wyliczenia w przedmiocie kosztów poniesionych przez K. S. (1) na zakup towarów, opinii biegłego A. R. (1), wyjaśnieniom oskarżonego K. S. (1) w zakresie wskazywania uzyskiwanego dochodu na sprzedaży monolitu, dowodów potwierdzających legalne nabycie nieruchomości, co do których orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mającej wpływ na jego treść polegającej na przyjęciu, iż oskarżeni podejmowali czynności w celu udaremnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia, wykrycia i zajęcia środków płatniczych w łącznej kwocie 23.532.381,14 zł (zarzuty w okt V, XIX, XXVII i XXIX części wstępnej wyroku), podczas gdy łączna kwota środków płatniczych, której uszczuplenie z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za lata 2009-2012 zarzucono K. S. (1) wynosiła 21.170.052,00 zł,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mającej wpływ

na jego treść polegającej na przyjęciu, iż oskarżeni K. S. (1), M. S. (1), K. K. (1) i A. G. (1) podejmowali czynności w celu udaremnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia , wykrycia i zajęcia środków płatniczych w łącznej kwocie 23.532.381,14 zł począwszy od marca 2009r. w sposób szczegółowo opisany w pkt V, XIX, XXVII i XXIX części wstępnej wyroku, podczas gdy środki płatnicze uzyskane z tytułu uszczuplenia podatku dochodowego od osób fizycznych mogą stanowić korzyść pochodzącą z popełnienia czynu zabronionego z art. 56 k.k.s. najwcześniej po upływie terminów do dokonania rozliczenia podatkowego stosownie do przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie zaś z chwilą objęcia ich w posiadanie (apelacja adw. P. K. (1))

- obraza prawa materialnego, tj. art. 56 § 1 k.k.s. przez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu prawa materialnego do czynów przypisanych M. S. (1), albowiem oskarżony ten nie jest podatnikiem w rozumieniu art. 56 § 1 k.k.s., a więc nie mógł być sprawcą czynu

kwalifikowanego z tego przepisu,

- obrazę przepisów postępowania, która miała zasadniczy wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na obrazie przepisu art. 8 § 1 k.p.k., poprzez zaniechanie samodzielnego rozstrzygnięcia zagadnienia faktycznego w niniejszym procesie, jakim była rzeczywista wartość uszczuplonego działaniami K. S. (1) podatku dochodowego i oparciu się w tej kwestii na prawomocnych decyzjach wymiarowych organów skarbowych, które były orzeczeniami niewiązącymi dla sądu karnego w rozumieniu art. 8 § 2 k.p.k., zaś podjęta przez Sąd próba ustalenia rzeczywistej kwoty podatku dochodowego przy pomocy dopuszczonego dowodu z opinii biegłego sądowego A. R. (1) - k. 7459 - nie została ukończona (tutaj wstępne wyliczenie uszczuplenie należności to kwota 8.147.619,00 zł) i nie poskutkowało uzyskaniem samodzielnego ustalenia tej okoliczności, mającej wpływ na ustalenie nie tylko faktycznej korzyści majątkowej uzyskanej przez K. S. (1) z realizacji przestępstwa skarbowego kwalifikowanego z art. 56 § 1 k.k.s., ale także dla oceny stopnia społecznej szkodliwości

czynu, będącej podstawą wymiaru kary i orzeczenia środków karnych w sprawie (apelacja adw. M. M. (1))

- naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień:

oskarżonego K. S. (1), w zakresie w jakim Sąd nie dał wiary co do tego, że 90% wartości katalizatorów stanowiła kwota ich zakupu, jego marża wynosiła około 10%, podczas gdy stanowisko oskarżonego prezentowane było przez cały tok postępowania, zarówno karnego, jak i podatkowego, a także twierdzenia te są zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logiką, co miało wpływ na błędne ustalenie wysokości rzeczywistego uszczuplenia podatku, a w konsekwencji miało wpływ na wymiar kary orzeczonej temu oskarżonemu,

- naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpk polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd I instancji własnych ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcie niesamodzielnie zagadnień faktycznych w sprawie, oparciu się w zasadzie o decyzje wydane w ramach postępowania podatkowego, czyli dokonaniu ustaleń faktycznych wbrew

zasadzie bezpośredniości, a także swobodnej oceny materiału dowodowego, czym naruszono zasadę samodzielności

jurysdykcyjnej sądu I instancji, a co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, gdyż doprowadziło sąd do błędnych ustaleń faktycznych w sprawie, a w szczególności w konsekwencji rzutowało na wymiar kary orzeczonej oskarżonemu,

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie faktu, że wyłącznie K. S. (1) zostały przypisane wszystkie zobowiązania podatkowe do Urzędu Skarbowego na podstawie decyzji wydanych przez organy podatkowe, co równoznaczne jest z tym, że pozostali oskarżeni, w tym K. K. (1) nie mają jakichkolwiek zobowiązań podatkowych wobec Urzędu Skarbowego, co powinno mieć wpływ na wymiar kary, (apelacja adw. P. K. (2), obrońcy K. K. (1) i analogicznie w apelacji tego samego adwokata jako obrońcy M. S. (1))

- naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) przepisu art. 7 k.p.k. poprzez:

a) błędną ocenę wartości dowodowej zgromadzonej

w aktach sprawy dokumentacji, poprzez:

- uznanie, że fikcyjność danych osób zawierających umowy sprzedaży katalizatorów świadczy o fikcyjności samej umowy, podczas gdy z samej okoliczności faktycznego prowadzenia działalności polegającej na sprzedaży katalizatorów i monolitu wynika to, że katalizatory były nabywane, a zatem następował ich zakup; wobec zaś braku dowodów przeciwnych albo wobec istnienia dowodów potwierdzających rzeczywistość tylko zakupów potwierdzających rzeczywistość tylko zakupów potwierdzonych fakturą VAT uznanie, że wszystkie umowy opisane fikcyjnymi danymi osobowymi były pozorne jest sprzeczne z zasadą logicznego rozumowania;

- uznanie, że niewiarygodnym jest, aby A. G. (2) nabywał katalizatory od osób fizycznych niewystawiających faktur VAT na terenie Włoch, podczas gdy wniosek taki nie wynika w żaden sposób ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nie znajduje oparcia w zasadach logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego;

- błędne uznanie decyzji urzędów skarbowych za wiarygodne i rzetelne, podczas gdy nie uwzględniają one wysokości kosztów prowadzonej przez oskarżonych działalności, które to koszty przy ustalonym przychodzie były znaczne z uwagi na konieczność pozyskania katalizatorów i monolitu w celu ich dalszej sprzedaży;

c) błędną ocenę wartości dowodowej zeznań świadków A. T. i W. C. poprzez uznanie z jednej strony, że następowała faktycznie sprzedaż katalizatorów i monolitu na rzecz firmy (...)", z drugiej zaś, że nie istniały koszty pozyskania katalizatorów i monolitu, co w rezultacie doprowadziło do błędnego ustalenia skali przestępstwa i wysokości uszczuplenia podatku;

d) błędną ocenę zeznań świadka U. D. poprzez uznanie, że z zeznań tych wynika, iż wszelkie wyliczenia matematyczne w zakresie kosztów uzyskania przychodu obciążone byłyby zbyt dużym błędem, podczas gdy w rzeczywistości z zeznań tych wynika, że błąd ten byłby nieakceptowalny w postępowaniu podatkowym, bowiem w postępowaniu podatkowym nie dąży

się do ustalenia prawdy obiektywnej, a jedynie do ustalenia, co zostało, a co nie zostało udokumentowane;

2) przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez poczynienie przez Sąd ustaleń wymagających wiedzy specjalistycznej z pominięciem dopuszczenia na taką okoliczność opinii biegłego poprzez nieuprawnione wskazanie przez Sąd I instancji, że biegły przyjął błędne założenia wyliczenia średniej wartości zakupu katalizatorów,

3) przepisów art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez oparcie się przez Sąd w całości na ustaleniach poczynionych przez inny organ i odstąpienie od poczynienia własnych i samodzielnych ustaleń faktycznych i prawnych poprzez oparcie się w całości i bezrefleksyjnie na decyzjach właściwych organów administracyjnych,

6) przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie ustalenia, w jakiej wysokości podatek został już przez Oskarżonych uiszczony, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy czyn zabroniony został popełniony (apelacja adw, M. K.)

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań dotyczących poszczególnych przestępstw skarbowych i przestępstw powszechnych, Sąd odwoławczy poczyni pewne zastrzeżenia natury ogólnej, które będą zbiorczo dotyczyć podnoszonych zarzutów apelacyjnych. Otóż, Sąd odwoławczy wyrażał w sprawie II AKa 153/20 i podtrzymuje swoje stanowisko bazujące na postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013r. (sygn. II KK 20/13, OSNKW 2013/10/91), który widząc prymat reguły wyrażonej w art. 8 §1 k.p.k., stwierdził, że „Sąd orzekający w sprawach karnych ma wprawdzie przymiot samodzielności jurysdykcyjnej (art. 8 k.p.k.), powinien zatem samodzielnie rozstrzygać także problemy prawne, ale nie oznacza to zwolnienia go od zbadania i rozważenia rozumienia określonych kwestii i pojęć administracyjno-prawnych, aktualizujących się w sferze prawa karnego (tu skarbowego) przez sądownictwo administracyjne”.</p>		

W konsekwencji Sąd Apelacyjny wyraził pogląd, że: "Stwierdzić zatem należy, że wydanie decyzji administracyjnej przez organy podatkowe nie wiąże sądu karnego, gdyż decyzja taka nie ma waloru konstytucyjnego w rozumieniu art. 8 §2 k.p.k., a zatem nie stanowi wyjątku od zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu. Decyzja taka jednakże nie zwalnia sądu od oceny wyrażonej przez przyzmat art. 7 k.p.k., w której rezultacie sąd może podzielić tę decyzję lub poczynić własne, odmienne ustalenia. Odmienność tych ustaleń może być warunkowana przyczynami faktycznymi (gdy sąd uzna za niewiarygodny fakt, który stanowił podstawę faktyczną decyzji), prawnymi (gdy na skutek badania stanu prawnego pod kątem art. 2 §2 k.k.s. sąd uzna, że względność ustawy dotyczy także zmiany ustawy sankcjonowanej) lub stricte karnymi (gdy okaże się, że sąd podzieli ustalenia faktyczne i oceny prawne będące podstawą decyzji organów podatkowych, ale uzna, że w całości lub w pewnym zakresie oskarżonemu nie można przypisać winy, co skutkować będzie ustaleniem, że inna kwota podatku jest należna, ale inna objęta zawinieniem,

bo i takie sprawy się zdarzają).

W konsekwencji Sąd odwoławczy opowiada się za wynikającym z art. 8 § 1 k.p.k. brakiem związania sądu karnego treścią decyzji organów podatkowych, ale nie dostrzega naruszenia tego przepisu poprzez sam fakt dopuszczenia dowodu z postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie przez pryzmat art. 7 k.p.k." Takie też stanowisko Sąd Apelacyjny podtrzymuje uznając, że nie doszło do naruszenia art. 8 § 1 k.p.k. poprzez dopuszczenie dowodu z decyzji organów podatkowych. Tyle, że decyzje te podlegają ocenie na gruncie art. 7 k.p.k.

I w tym miejscu trzeba wrócić do kolejnej istotnej z punktu widzenia dalszych rozważań uwagi o charakterze ogólnym.

Niniejsza sprawa nie dotyczy uszczuplenia lub też narażenia na uszczuplenia podatku od towarów i usług, ale podatku dochodowego od osób fizycznych i jest to ważne rozróżnienie. W przypadku podatku VAT, stosując art. 88 ustawy o podatku od towarów i usług w przypadku stwierdzenia nierzetelności faktury, a zwłaszcza przypadku

wystawienia faktury puste, niedokumentującej rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, cała wartość widniejąca na fakturze jest objęta fakturą nierzetelną, a cały wykazany podatek VAT jest narażony na uszczuplenie lub - w przypadku kwalifikacji z art. 286 k.k. - do zapłaty. Oznacza to, że w przypadku zarzutów dotyczących podatku VAT, jeżeli faktura opiewa na kwotę 200.000 złotych netto, jest to faktura nierzetelna na kwotę 246.000 złotych (przy stawce 23%), a podatek narażony na uszczuplenie lub do zapłaty wynosi 46.000 złotych. W przypadku podatku dochodowego wyliczenie to nie jest już tak proste.

Przede wszystkim podatek uszczuplony, czy podatek narażony na uszczuplenie, to różnica pomiędzy podatkiem należnym, a podatkiem uiszczonym. Trafny jest zatem zarzut apelacji adw. M. K., iż nie decydując się na ustalenie, jaki podatek został już zadeklarowany i uiszczony, a w konsekwencji ile wynosi różnica stanowiąca o narażeniu na uszczuplenie, Sąd pozbawił się możliwości wyliczenia kwoty uszczuplenia.

Dalej, podstawą opodatkowania podatkiem dochodowym jest dochód, a nie przychód (obrót). Dochód jest to różnica między przychodem, a kosztem uzyskania przychodu. Organ podatkowy może nie uznać za udokumentowany wydatek na uzyskanie przychodu, ale sąd karny nie może się od tego uchylić bazując na prawdzie formalnej, gdyż zobligowany jest do dążenia do ustalenia prawdy materialnej, a w tym kontekście stanowiska, że oskarżeni nie ponieśli kosztów na zakup katalizatorów i monolitu nie da się obronić. Na tym polega działalność gospodarcza, że przedsiębiorcy chcąc osiągnąć zysk, muszą ponosić koszty z tym związane. Niezrozumiałe jest w tej sytuacji procesowe dopuszczenie dowodu z opinii biegłego A. R. (1), który rozpoczął (tu należy się zgodzić z apelacją adw. M. M. (1), iż opinia ta nie jest jeszcze ukończona) wyliczanie przychodu, dochodu i podatku należnego, a Sąd I instancji zdystansował się od tego dowodu uznając go za niewiarygodny, podczas gdy nie dysponował żadnym innym, ustalającym w sposób pewny dochód i podatek dochodowy narażony na uszczuplenie. Trybunał Sprawiedliwości Unii

Europejskiej wielokrotnie wyrażał pogląd, iż nie do pogodzenia z zasadą neutralności podatków jest jakakolwiek preferencja dla osób prowadzących szkodliwą z punktu widzenia opodatkowania działalność, a zatem nie można prowadzić tego typu odliczeń kosztów tylko w przypadku, gdy transakcja jest niedopuszczalna w sytuacji zakazu absolutnego, gdy danej transakcji nie można przeprowadzić (handel narkotykami, handel organami ludzkimi i obrót podrobionymi pieniędzmi), w przeciwieństwie do sytuacji, gdy prawidłowość czynności jest uzależniona od spełnienia warunków formalnych, a zatem zakaz wynika „jedynie z ich szkodliwego wpływu na prawa podmiotów trzecich i jest warunkowy” (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 28 maja 1998r. C-3/97).

Ten brak jest na tyle istotny, że w zasadzie nie można ustalić wysokości podatku narażonego na uszczuplenie, a w konsekwencji za przedwczesne należało uznać skazanie zarówno za przestępstwa skarbowe, jak i pochodne od nich - pranie brudnych pieniędzy. Przedmiotem tego ostatniego mogą być bowiem tylko korzyści

pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa i do tego Sąd powróci w kolejnym punkcie. Dlatego zaskarżony wyrok co do czynów II, III, IV, XVI-XVIII, XXIV-XXVI, XXXVI nie mógł się ostać jako wydany przedwcześnie i postępowanie w tym zakresie musi zostać przeprowadzone w całości od nowa. Na podstawie art. 435 k.p.k. Sąd uchylił z tych samych względów wyrok co do A. K. (1) w zakresie czynu zarzucanego w punkcie XLI części wstępnej.

W toku dalszego postępowania biegły będzie mógł wykorzystać publikowane przez Główny Urząd Statystyczny średnie wartości marży dla poszczególnych branż, które odbiegają od informacji przekazanych przez K. S. (1), gdyż np. w 2009r. marża na handlu częściami i akcesoriami do samochodów wynosiła 21,3%, w 2010r. - 20,3%, a w 2011r. - 20,57%. W przypadku braku możliwości uzyskania informacji pewnych biegły będzie uprawniony posłużyć się danymi uśrednionymi dla danej branży.

Wniosek

o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na zasadność zarzutów apelacyjnych i konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.			
3.3.	§ 1 k.k. obraza art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez nieuwzględnienie na korzyść wszystkich oskarżonych niedających się usunąć wątpliwości w zakresie ustalenia, iż środki pieniężne, które stanowiły przedmiot przekazania wpłat i przelewów szczegółowo wskazanych w pkt V, VII-XI, XIX, XXI, XXII, XXVII, XXIX, XXXI-XXXIV i XXXVII części wstępnej wyroku pochodziły z przestępstwa, podczas gdy K. S. (1) dysponował kwotą kilkudziesięciu milionów złotych (tj. 90.251.274,31 zł przy przyjęciu wartości	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

uszczerplenia zgodnie z opinią biegłego A. R. (1) niestanowiących korzyści pochodzących z przestępstwa i brak jest jakiegokolwiek dowodu pozwalającego na ustalenie, iż środki płatnicze objęte przestępstwem z art. 299 § 1 k.k. stanowiły korzyści pochodzące z czynów przestępczych, a nie stanowiły legalnych środków pieniężnych,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mającej wpływ na jego treść polegającej na przyjęciu, że oskarżony A. G. (2) swoim działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. poprzez przyjęcie środków pieniężnych w formie przelewów bankowych z rachunku K. S. (1) i M. S. (1), podczas gdy przedmiotowe przelewy dotyczyły zapłaty za faktury VAT wystawione w związku z dostawami towarów i koszty z tego tytułu poniesione przez K. S. (1) zostały zaakceptowane przez UKS w Z. w treści decyzji podatkowej ustalającej wobec K. S. (1) zobowiązanie w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2012r. i jednocześnie stanowiły podstawę ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku dochodowego od

osób fizycznych za 2012r. wobec A. G. (2) w decyzji UKS w Z. z dnia 7 czerwca 2016r.,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mającej wpływ na jego treść polegającej na przyjęciu, iż oskarżony A. G. (2) podejmował czynności w celu udaremnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia, wykrycia i zajęcia środków płatniczych w łącznej kwocie 5.491.720,00 zł począwszy od czerwca 2012r. w sposób szczegółowo opisany w punkcie XXXVII części wstępnej wyroku, podczas gdy środki płatnicze uzyskane z tytułu uszczuplenia podatku dochodowego od osób fizycznych mogą stanowić korzyść pochodzącą z popełnienia czynu zabronionego z art. 56 k.k.s. najwcześniej po upływie terminów do dokonania rozliczenia podatkowego, stosownie do przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie zaś z chwilą objęcia ich w posiadanie,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegającej na przyjęciu, że działania

oskarżonych polegające na dokonywaniu wpłat środków pieniężnych na rachunki bankowe oraz dokonywaniu ich dalszych przelewów udaremniało stwierdzenie przestępnego pochodzenia oraz ich wykrycie i zajęcie, podczas gdy wpłata środków na rachunek bankowy stanowi czynność ułatwiającą zajęcie oraz umożliwia ustalenie istnienia środków płatniczych oraz ich pochodzenie, a w czasie dokonywania przedmiotowych czynności środki pieniężne nie były zagrożone zajęciem lub wykryciem z uwagi na brak prowadzonych postępowań podatkowych czy też karnych,

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 299 § 1 k.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie polegające na niewykazaniu konkretnego przestępstwa oraz ich sprawcy, z których pochodzić miały środki pieniężne będące przedmiotem czynów przestępczych opisanych w pkt V, VII-IX, XIX, XXI-XXII, XXVII i XXIX, XXXI-XXXIV części wstępnej wyroku,

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 299 § 1 k.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie polegające na niewykazaniu

konkretnego przestępstwa oraz jego sprawcy, z którego miały pochodzić środki pieniężne będące przedmiotem czynu zabronionego opisanego w pkt XXXVII części wstępnej wyroku, w szczególności czy pierwotnym czynem niedozwolonym były działania K. S. (1) czy A. G. (2) w zakresie dokonanego uszczuplenia w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2012r.,

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 299 § 1 k.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż cała kwota środków pieniężnych uzyskana z tytułu sprzedaży katalizatorów przez K. S. (1) na rzecz (...)z siedzibą w H. tj. 2.384.141 EUR (9.746.296,61 zł) stanowiła korzyść pochodzącą z przestępstwa, podczas gdy przedmiotową korzyść mogła stanowić wyłącznie kwota uszczuplonego podatku dochodowego od osób fizycznych należnego z tytułu przedmiotowej sprzedaży, po upływie terminu dokonania jego rozliczenia, (apelacja adw. P. K. (1))

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co do czynów kwalifikowanych z art. 299

§ 1, 5 i 6 k.k., a polegający na przyjęciu, iż środki finansowe w kwocie 23.532.381,14 zł (zarzut XI) i w kwocie 9.746.296,61 zł (zarzut XXII), są środkami finansowymi pochodzącymi z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, podczas gdy ustaleniem prawidłowym powinno być, iż środki te nie pochodzą z czynu zabronionego, a stanowią cenę sprzedaży katalizatorów i monolitu uzyskaną przez K. S. (1) za pośrednictwem oskarżonego M. S. (1) od podmiotów (...) Niemcy, oraz (...)z siedzibą w H., Niemcy, zaś sprzedaż katalizatorów i monolitu jest prawnie dozwolona, nie doznaje ograniczeń, Polska klasyfikacja towarów i usług pod symbolem 46.71.10.0 przewiduje, jako działalność gospodarczą sprzedaż zużytych katalizatorów samochodowych bez jakichkolwiek ograniczeń, z wyjątkiem kwestii podatkowych związanych z transakcjami ich zakupu i sprzedaży, co oczywiście wskazuje, iż środkami finansowymi pochodzącymi z przestępstwa może być jedynie kwota podatku narażonego na uszczuplenie, która w tym przypadku wynosi wartość zobowiązań podatkowych

podatnika K. S. (1) za lata 2009-2012 w podatku dochodowym na kwotę 20.021.609,00 zł, nie zaś kwoty uzyskane w wyniku sprzedaży katalizatorów i monolitu,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co do czynu kwalifikowanego z art. 299 § 1 i 5 k.k., a polegający na przyjęciu, że wniesienie przez K. S. (1) hali produkcyjnej, której budowa sfinansowana została w części ze środków finansowych pochodzących z dokonania przestępstw skarbowych tytułem aportu do spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w N., w której M. S. (1), K. S. (1) i A. G. (1) byli wspólnikami i wchodzili w skład zarządu tego podmiotu, wyczerpuje znamię czynu zabronionego z art. 299 k.k., pomimo niewykazania i nieudowodnienia, iż budowa hali nastąpiła ze środków, z których uiszczony miał być podatek dochodowy, nie zaś z pozostałych dochodów opodatkowanych, bądź też ze środków finansowych uzyskanych ze sprzedaży zużytych katalizatorów i monolitu,

- co do czynów opisanych w punkcie XVII części dyspozytywnej wyroku, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za

podstawę orzeczenia, co do czynów kwalifikowanych z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. poprzez nieustalenie w opisie czynów kwalifikowanych z art. 299 k.k. tzw. czynu pierwotnego, bazowego, z którego miały pochodzić korzyści związane z jego popełnieniem, a poprzestanie na niewystarczającym ustaleniu, iż osiągnięte korzyści majątkowe związane są z popełnieniem przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu, a które to ustalenie było konieczne dla przypisania sprawcy realizacji znamion typu czynu z art. 299 k.k., (apelacja adw. M. M. (1))

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony K. K. (1) obejmował czyny mu przypisane zamiarem, podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, by miał on świadomość pełnej skali przypisywanego mu procederu;

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 20 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. poprzez zaniechanie ustalania zamiaru (albo jego braku) poszczególnych oskarżonych i w efekcie uznanie wszystkich

	oskarżonych za winnych popełnienia wszystkich zarzucanych im czynów, niezależnie od stopnia ich świadomości, zakresu czynu obejmowanego świadomością (apelacja adw. M. K.)		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Kontynuując wątek rozpoczęty w poprzednim punkcie dla oceny zasadności zaskarżonego wyroku i stawianych zarzutów apelacyjnych odwołać się należy do znamion ustawowych przestępstwa prania brudnych pieniędzy. W § 1 art. 299 k.k. wyraźnie wskazuje się, że „środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości” muszą pochoǳić z korzyści związanych z popełnieniem czynu bazowego, by podejmowane czynności wyliczone w tym przepisie realizowały znamiona przestępstwa prania brudnych pieniędzy. Dlatego kluczowe staje się prawidłowe ustalenie, na czym polegał czyn bazowy i jakie korzyści wygenerował, by dopiero działania podejmowane wobec tych korzyści</p>			

mogły stanowić realizację znamion przestępstwa pochodnego, bo nie ulega, iż pranie brudnych pieniędzy jest czynem pochodnym względem czynu głównego, tak jak paserstwo czy poplecznictwo.

Nie uwzględniając wniosku dowodowego o uzupełniającą opinię biegłego A. R. (1), czy też odmawiając uznania wiarygodności jej pierwotnej, pisemnej wersji, Sąd pozbawił się możliwości ustalenia, ile wyniosła korzyść z czynu bazowego. Nie znając bowiem wartości uszczuplonego, czy narażonego na uszczuplenie podatku dochodowego nie sposób ustalić, ile wyniosła korzyść związana z czynem bazowym, a tym samym zaakceptować orzeczenia w zakresie prania korzyści z tego czynu. Kategorycznie należy przy tym odrzucić twierdzenie, że całość przepływów na kontach oskarżonych stanowiła wartość korzyści z czynu bazowego. Ponieważ nie mamy do czynienia z zachowaniem jednorazowym, ale rozłożonym w czasie, w kwocie zapłaty za fakturę za zakup dostarczonych katalizatorów czy monolitu kryje się zarówno koszt zakupu tych materiałów, zysk sprawcy oraz **co należy szczególnie**

**podkreślić – korzyść
w postaci podatku
dochodowego
uszczuplonego na
szkodę Skarbu**

Państwa. Niewątpliwie
zatem wartość
przepływów ma znaczenie
dla przyszłych ustaleń,
gdyż kryje w sobie korzyść
przestępną, ale nie jest
to nawet główna część tej
kwoty.

Szczególnej zaś
ostrożności wymagać
należałoby w przypadku
przestępstw, prania
brudnych pieniędzy które
są czasowo oddalone
od czynu głównego,
gdyż zakończenie czynów
bazowych w dniu
30 kwietnia 2012r.
czyni zasadnym dla czego
pranie brudnych pieniędzy
miałoby mieć miejsce w
maju lub wrześniu 2014r.
i czy aby są to korzyści
uzyskane z tego samego
przestępstwa bazowego.

Z tego też względu
zaskarżony wyrok w części
dotyczącej przestępstw
prania brudnych pieniędzy
nie mógł się ostać jako
wydany przedwcześnie,
a w toku dalszego
postępowania konieczne
będzie ustalenie wpierw
korzyści związanych z
popelnieniem przestępstw
skarbowych i
gospodarczych, które są
zarzucane oskarżonemu,
a dopiero w dalszej
kolejności ustalenia, jaki
był los tych korzyści
i którzy oskarżeni

<p>podejmowali jakie czynności wskazane w dyspozycji art. 299 § 1 k.k. Dlatego Sąd uchylił zaskarżony wyrok co do czynów wskazanych w punktach V, VII-XI, XIX, XXI, XXII, XXVII, XXIX, XXXI-XXXIV, XXXVII, części wstępnej wyroku. Na podstawie art. 435 k.p.k. Sąd uchylił z tych samych względów wyrok co do A. K. (1) w zakresie czynu zarzucanego w punkcie XLII części wstępnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Dopóki nie zostanie ustalona korzyść wynikająca z przestępstwa bazowego nie można w sposób pewny ustalić, jaka wartość stanowiła przedmiot prania brudnych pieniędzy.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>- obraza art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażające się w dowolnym przyjęciu, iż</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>działanie K. S. (1) i A. G. (1) szczegółowo opisane w pkt X-XI, XXXIII-XXXIV części wstępnej wyroku stanowiło realizację pozornej umowy darowizny i miało na celu udaremnienie zajęcia i wykrycie środków płatniczych stanowiących korzyść uzyskaną z przestępstwa, podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów stanowiących o pozorności umowy darowizny, która została zgłoszona do Urzędu Skarbowego w M. (apelacja adw. P. K. (1))</p>		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Z uwagi na uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części z innych powodów, odnoszenie się do tego zarzutu stało się przedwczesne w rozumieniu art. 436 k.p.k. Nie można zatem zarzutu określić jako zasadnego, częściowo zasadnego lub niezasadnego.			
Wniosek			
o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.5.	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżeni K. S. (1) i A. G. (1) dopuścili się popełnienia czynów opisanych w pkt XIII oraz XXXV części wstępnej aktu oskarżenia, podczas gdy ruchomości wskazane w przedmiotowych zarzutach nie zostały skutecznie zajęte w toku postępowania przygotowawczego przez Prokuratora lub Policję</p> <p>- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 300 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie co do zarzutów opisanych w pkt VI, XX i XXX części wstępnej wyroku, albowiem nieruchomości i ruchomości wymienione w zarzutach nie zostały w żaden sposób zajęte, a jedynie istniało takie zagrożenie, co uzasadniało przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 300 § 1 k.k. wyłącznie wobec K. S. (1), który jako jedyny był dłużnikiem Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. (apelacja adw. P. K. (1))</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

- obrazę przepisów prawa materialnego przez niewłaściwą jego wykładnię, polegającą na uznaniu, że sprawcą czynu kwalifikowanego z art. 300 § 2 k.k., który usuwa składniki swojego majątku zagrożone zajęciem jest podmiot (spółka (...) sp. z o.o.), który mienie to przyjmuje, a konkretnie udziałowiec i członek zarządu tej spółki, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że rozporządzić rzeczą lub prawem majątkowym może jedynie podmiot, który jest ich właścicielem, bądź ma inny wiążący tytuł prawny do rzeczy lub prawa majątkowego, którym rozporządza, nie zaś osoba, która przymiotu takiego nie ma i rozporządzenia nie dokonuje (apelacja adw. M. M. (1))

- naruszenie art. 300 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że oskarżony M. S. (1) swym czynem wypełnił znamiona tego przestępstwa, podczas gdy podmiotem przestępstw z art. 300 k.k. może być wyłącznie dłużnik, tj. podmiot zobowiązany do spełnienia określonego świadczenia o charakterze pieniężnym, natomiast M. S. (1) nie można zaliczyć do tej kategorii, bowiem nie groziła mu jakakolwiek

egzekucja (apelacja adw. P. K. (2), obrońcy M. S. (1))

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 300 § 2 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu opisane w tym artykule, w sytuacji gdy brak wykazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że K. S. (1) lub inne opisane aktem oskarżenia osoby niezbitcie udowodniły, że podjęte przez nie działania nie miały żadnego wpływu na możliwość zaspokojenia się wierzyciela jakim jest Skarb Państwa (apelacja adw. M. C.)

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że wniesienie do spółki (...) sp. z o.o. w N. aportu w postaci nieruchomości w (...) pojazdów marki (...) i (...), wagi samochodowej, 2 wag pomostowych, wózka widłowego, młyna do mielenia katalizatorów, 2 gilotyn hydraulicznych, sprężarki z osprzętem, spektrometru, urządzenia filtrowentylacyjnego, UFO 4 i kontenera stalowego nastąpiło w sytuacji grożącego zabezpieczenia prokuratora, podczas gdy zagrożenie takie w chwili dokonywania czynu było zagrożeniem jedynie hipotetycznym,

	<p>co nie może stanowić podstawy do stawiania Oskarżonemu zarzutów w tym zakresie,</p> <p>3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisów art. 158 § 1 k.s.h. a contrario w zw. z art. 175 § 1 k.s.h. poprzez błędne uznanie, iż wniesienie aportu do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będąc czynnością umowną wymaga daleko idącej analizy przyszłych losów majątku wnoszonego aportem,</p> <p>5) przepisu art. 299 § 1 k.k. w zb. z art. 300 § 2 k.k. poprzez błędną wykładnię przytoczonych przepisów polegającą na uznaniu, że ten sam czyn może stanowić jednocześnie przestępstwo mające na celu uzyskanie korzyści majątkowej i przestępstwo polegające na ukryciu przestępczego pochodzenia tejże korzyści majątkowej (apelacja adw. M. K.)</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Kwalifikacja prawna z art. 300 k.k. występuje w zarzutach uwidoczniionych w części wstępnej w punktach: VI (K. S. (1)), XIII (K. S. (1)), XX (M. S. (1)), XXX (A. G. (1)), XXXV (A. G.</p>			

(1)). Trzy z tych czynów dotyczą de facto jednego czynu w rozumieniu ontologicznym, czyli wniesienia aportem do spółki (...) hali produkcyjnej i sprzętów stanowiących majątek K. S. (1).

Sytuacja jest o tyle nietypowa, że przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. może popełnić tylko dłużnik, a dług wobec Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. miał wyłącznie K. S. (1), a nie byli dłużnikami M. S. (1) i A. G. (1). O ile zatem rozpatrywanie winy K. S. (1) odbywa się na innej płaszczyźnie, gdyż dług istniał, a powództwo o uznanie wniesienia aportu do spółki zostało już rozpoznane, zatem pozostawała do oceny kwestia zamiaru, stopnia społecznej szkodliwości czynu etc., natomiast w przypadku pozostałych dwojga oskarżonych - M. S. (1) i A. G. (1) rozważać należało w ogóle, czy mogą być podmiotem czynu zabronionego, gdyż czyn z art. 300 § 2 k.k. - jak już wspomniano - nie jest przestępstwem ogólnosprawnym, ale indywidualnym.

Prokurator, a w ślad za nim Sąd I instancji dopatrywał się winy pozostałych oskarżonych w tym, że działali oni w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wspólnie

i w porozumieniu z K. S. (1), na którym ciążył dług, a następnie wszedł w skład zarządu tego podmiotu. Ta ostatnia cecha nie ma żadnego związku ze znamionami ustawowymi tego typu czynu zabronionego i stanowi pewnego rodzaju super fluum.

Oceniając zatem zachowanie M. S. (1) i A. G. (1) przez pryzmat realizacji znamion ustawowych czynu zabronionego z art. 300 § 2 k.k. zauważyć należy, że oboje nie spełniają kryterium podmiotowego i nie mogli się dopuścić czynu wspólnie i w porozumieniu (art. 21 § 1 k.k.). Oczywiście, Kodeks karny dopuszcza możliwość odpowiedzialności extraneusa stanowiąc, że: "Jeżeli okoliczność osobista dotycząca sprawcy, wpływająca chociażby tylko na wyższą karalność, stanowi znamię czynu zabronionego, współdziałający podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, gdy o tej okoliczności wiedział, chociażby go nie dotyczyła". Ścisłe wyliczenie przesłanek konstruujących odpowiedzialność osób nakazywało zweryfikowanie, jakimi przesłankami kierował się Sąd w zaskarżonym wyroku przypisując im sprawstwo. Tymczasem

w uzasadnieniu wskazano (str. 195): "Oskarżeni K. S. (1), M. S. (1) i A. G. (1) dokonując kolejnych czynności cywilnoprawnych polegających na przenoszeniu prawa majątkowych (cytat dosłowny) do ruchomości i nieruchomości a działali w celu udaremnienia zaspokojenia **swojego** wierzyciela, czyli Skarbu Państwa Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. w rozumieniu art. 300 § 2 k.k. Działania wymienionych oskarżonych miały na celu ukrycie majątku należącego do K. S. (1) i A. G. (1). W przypadku czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku oskarżony K. S. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i A. G. (1), będąc właścicielem nieruchomości w N., gdzie stoi hala zakładu, właścicielem szeregu ruchomości w celu udaremnienia zaspokojenia swojego wierzyciela wniósł je do nowego podmiotu o nazwie (...) sp. z o.o. w N., którego współnikami byli w/w oskarżeni. Mamy więc tu niewątpliwie do czynienia z czynami z art. 300 § 2 k.k.". Niewątpliwie więc zachodzi sprzeczność między pierwszą częścią tej wypowiedzi, z której wynikałoby, że cała trójka rodzeństwa była dłużnikiem Skarbu

Państwa, co nie polega na prawdzie z drugą częścią, z której wynika, że dłużnikiem był tylko K. S. (1), który wniósł nieruchomości i liczne ruchomości do spółki, której współnikami byli pozostali oskarżeni. I na tym koniec, Sąd wywiódł zatem sprawstwo M. S. (1) i A. G. (1) z samego faktu, że byli współnikami spółki, do której dłużnik wniósł aport. To zbyt mało, by przypisać im sprawstwo w warunkach określonych przez art. 21 § 1 k.k., a ustaleń tych nie można zmienić na ich niekorzyść zważywszy na zakres i kierunek apelacji ich obrońców. Dlatego Sąd odwoławczy uniewinnił M. S. (1) od sprawstwa przestępstwa zarzucanego w punkcie XX części wstępnej a A. G. (1) od przestępstwa zarzucanego w punkcie XXX części wstępnej.

Co do czynu zarzucanego K. S. (1) w punkcie VI części wstępnej zachodzi jedna okoliczność uniemożliwiająca utrzymanie wyroku w mocy, a mianowicie naruszenie zasady jedności czynu. Jeden czyn może bowiem stanowić tylko jedno przestępstwo, a tymczasem w przypadku K. S. (1) jedno zachowanie, polegające na wniesieniu w dniu 30 maja 2014r. aportem do spółki (...) hali produkcyjnej zostało

zarzucone zarówno w zarzucie VI, jak i w VII. Uchylenie wyroku co do czynu VII z uwagi na niewyjaśnienie, czy i w jakim zakresie doszło do prania brudnych pieniędzy oraz jaki mają związek działania z 30.05.2014r. z przestępstwami skarbowymi z lat 2009-2012, przy zachowaniu zasady jedności czynu uniemożliwia utrzymanie w mocy skazania za czyn VI.

Z kolei w odniesieniu do pozostałych dwóch czynów kwalifikowanych z art. 300 §2 k.k. nie można uznać, by Sąd I instancji dopuścił się dowolności w ocenie dowodów lub w ustaleniach faktycznych dotyczących czynu zarzucanego K. S. (1) w punkcie XIII i A. G. (1) w punkcie XXXV.

Zdaniem Sądu odwoławczego sekwencja zdarzeń odnoszących się do czynu XIII, czyli wszczęcie postępowania przez Dyrektora UKS w Z. 30 czerwca 2014r., tymczasowe zajęcie w dniu 24.05.2012r. przez policjantów i oddanie na przechowanie oraz dokonanie zabezpieczenia majątkowego w dniu 31.05.2012r. przez prokuratora, a następnie sprzedaż przedmiotów wymienionych w tym zarzucie w dniach 15.09.2014r. –

<p>10.12.2014r. wskazują, że doszło do realizacji znamion czynu zabronionego z art. 300 §2 k.k.</p> <p>Podobnie, w przypadku czynu XXXV zajęcie pojazdu nastąpiło 8.04.2014r., zabezpieczenie w dniu 14.04.2014r., wobec czego zbycie pojazdu w dniu 6.10.2014r. stanowiło realizację znamion ustawowych z art. 300 §2 k.k. przez A. G. (1).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Apelacje okazały się zasadne w zakresie czynów XX, XXX, niezasadne co do czynów XIII i XXXV, natomiast przedwczesne w pozostałym zakresie.</p>			
<p>3.6.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mającej wpływ na jego treść polegającej na przyjęciu, iż oskarżony K. S. (1) poprzez ujęcie wydatków inwestycyjnych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

na nieruchomości położone w G. przy ul. (...) na kwotę 231.200,80 zł, podczas gdy przedmiotowa okoliczność stanowiła błąd w księgowaniu prowadzonym przez podmiot zewnętrzny na zlecenie oskarżonego (apelacja adw. P. K. (1))

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 56 § 1 k.k.s. poprzez jego błędną interpretację polegającą, iż zachowanie K. S. (1) zarzucone mu w pkt XII części wstępnej wyroku, polegające na zaniżeniu kosztów uzyskania przychodów o kwotę 4.4675,0 zł wyczerpało znamiona czynu zabronionego, podczas gdy zaniżenie kosztów stanowiło działanie niekorzystne dla oskarżonego, powodujące powstanie obowiązku podatkowego w wyższej kwocie niż faktycznie należny (apelacja adw. P. K. (1))

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 56 § 1 k.k.s. poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że **zaniżenie** kosztów uzyskania przychodów może prowadzić do narażenia podatku na uszczuplenie, podczas gdy zaniżenie kosztów uzyskania przychodu powoduje wzrost wysokości dochodu, a

	co za tym idzie wzrost wysokości podatku należnego (apelacja adw. M. K.)		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>W opisie czynu z punktu XII części wstępnej znajdują się elementy dotyczące dochodu uzyskanego na podstawie ujęcia nierzetelnych, podrobionych i nie odzwierciedlających rzeczywistych zdarzeń gospodarczych dokumentów dotyczących wydatków związanych z zakupem katalizatorów i można wskazać, że jest to zasadnicza część dochodów rzutujących później na uszczuplenie w podatku dochodowym od osób fizycznych, jakiego miał się dopuścić K. S. (1). Ponieważ kwestia ustalenia wysokości dochodu z tego tytułu, a co za tym idzie podatku dochodowego nie została jeszcze zakończona, bowiem Sąd I instancji poniechał dokończenia opinii biegłego A. R. (1), wobec tego nie można utrzymać w tej części wyroku, ani go zmienić, gdyż postępowanie wymaga ponowienia w zasadniczej części. Powyższe czyni bezprzedmiotowym odnoszenie się do zarzutów wskazanych</p>			

powyżej, w rozumieniu art. 436 k.p.k., jednakże dla ułatwienia procedowania sądowi, który będzie ponownie rozpatrywał sprawę trzeba wskazać, że rzeczywiście, tak jak to podnoszą obrońcy, zaniżenie kosztów uzyskania przychodów powoduje, że wzrasta dochód, a co za tym idzie podstawa opodatkowania i sam podatek. Ten element znamion, który odnosi się do zaniżenia kosztów nie może stanowić podstawy skazania.

Z drugiej jednak strony, Sąd powinien rozważyć, czy powierzenie usług księgowych podmiotowi zewnętrznemu zwalnia zlecającego od odpowiedzialności za rzetelne prowadzenie ksiąg w rozumieniu art. 4 ust. 5 ustawy o rachunkowości. Nie można bowiem zapominać, że dekretacji faktury i wskazania z jakim zdarzeniem jest związany dany przychód lub koszt, dokonuje właśnie zlecający. Może jednak zdarzyć się sytuacja, że to podmiot prowadzący księgę samoistnie dokona innej interpretacji zdarzenia i dokona niewłaściwego księgowania zdarzenia. Ta okoliczność powinna zostać wyjaśniona przed rozpoznaniem apelacji obrońcy oskarżonego i jeżeli Sąd to za konieczne

może się posiłkować w tym względzie opinią biegłego.			
Wniosek			
o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
W zakresie wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku zarzuty apelacyjne zasługiwały na uwzględnienie, gdyż w zakresie nielegalnych dochodów w zakresie handlu monolitem i katalizatorami pozostają aktualne zastrzeżenia sformułowane co do nierozpoznania sprawy co do meritum i nie ustalenia, ile wynosił podatek narażony na uszczuplenie.			
3.7.	błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mającej wpływ na jego treść polegającej na przyjęciu, iż oskarżeni K. K. (1) i A. G. (1) pozostawali uzależnieni finansowo od K. S. (1) i bez korzyści uzyskiwanych z przestępstwa nie byłoby w stanie nabyć nieruchomości, podczas	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

gdy nie partycypowali oni w żaden sposób w korzyściach uzyskiwanych przez K. S. (1), otrzymywali wyłącznie wynagrodzenia za świadczoną pracę, zaś nieruchomości nabyli ze środków legalnych, nie pochodzących z przestępstwa (apelacja adw. P. K. (1))

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez wadliwe ustalenie, że:

- bez korzyści uzyskiwanych z popełniania przestępstw K. K. (1) i A. G. (1) nie byliby w stanie nabyć nieruchomości będących w ich posiadaniu, podczas gdy K. K. (1) zakupił nieruchomość zaciągając kredyt hipoteczny, natomiast A. G. (1) pracowała w Irlandii, a nadto mąż A. G. (1) posiadał wystarczające środki na zakup nieruchomości (apelacja adw. P. K. (2), obrońcy K. K. (1) i analogicznie w apelacji tego samego adwokata jako obrońcy M. S. (1))

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 33 § 2 k.k.s. poprzez jego błędne zastosowanie co do orzeczenia wobec K. K. (1) przypadku na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości, dla której

prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...) - szczegółowo wskazanej w pkt XXV sentencji wyroku, podczas gdy K. K. (1) nie osiągnął żadnej korzyści majątkowej z tytułu zarzuconych mu przestępstw skarbowych, a nadto środki na zakup nieruchomości uzyskał na podstawie umowy kredytowej zawartej z Bankiem (...) S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.), który jest spłacany do chwili obecnej,

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 45 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie co do orzeczenia wobec A. G. (1) przepadku na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości znajdującej się w miejscowości B., ul. (...) - szczegółowo wskazanej w punkcie XXXIV sentencji wyroku, podczas gdy A. G. (1) nie osiągnęła korzyści majątkowej z tytułu popełnienia zarzuconych jej przestępstw, a nadto środki na zakup nieruchomości pochodziły z dochodów osiągniętych przez męża oskarżonej M. G. (będącego współwłaścicielem nieruchomości) oraz kredytu uzyskanego na podstawie umowy nr (...) zawartej z (...) S.A.,

naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 45 § 5 k.k. poprzez jego

niezastosowanie co do orzeczonej wobec A. G. (1) przepadku na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości znajdującej się w miejscowości B., ul. (...) - szczegółowo wskazanej w pkt XXXIV sentencji wyroku, podczas gdy oskarżona posiada udział w prawie własności przedmiotowej nieruchomości na zasadach wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej, który to udział mógł stanowić jedyny przedmiot przepadku,

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 45 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie co do orzeczenia wobec A. G. (1) przepadku na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości znajdującej się w M. przy ul. (...). (...) - szczegółowo wskazanej w pkt XXXV sentencji wyroku, podczas gdy A. G. (1) nie osiągnęła żadnej korzyści majątkowej z tytułu popełnienia zarzuconych jej przestępstwem a postępowanie prowadzone przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. potwierdziło nabycie nieruchomości za środki nabyte w sposób legalny (apelacja adw. P. K. (1))

naruszenie art. 33 § 1 i 2 k.k.s. poprzez jego zastosowanie i orzeczenie w stosunku do K. K. (1) przepadku na

rzecz Skarbu Państwa nieruchomości w postaci mieszkania położonego w (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), a także przepadek korzyści majątkowej w kwocie 28.393,40 zł, stanowiącej równowartość 6.800 euro, podczas gdy oskarżony K. K. (1) nabył nieruchomość ze środków uzyskanych z kredytu bankowego, który przez cały czas spłaca, a co do kwoty 6.800 euro Sąd w żaden sposób nie wykazał skąd przedmiotowa kwota się wzięła i jak została oszacowania (apelacja adw. P. K. (2), obrońcy K. K. (1))

- naruszenie art. 33 § 1 k.k.s. poprzez jego zastosowanie i orzeczenie przypadku kwoty 7.933,45 zł stanowiącej równowartość kwoty 1900 euro w sytuacji, w której nie zostało wykazane, że oskarżony M. S. (1) osiągnął korzyść majątkową (apelacja adw. P. K. (2), obrońcy M. S. (1))

- naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) przepisu art. 7 k.p.k. poprzez:

b) błędną ocenę wyjaśnień K. K. (1) w zakresie, w jakim Sąd uznał za niewiarygodne to, by

	<p>mógł on podejmować się prac dorywczych i z takich prac czerpać dochód w wysokości wystarczającej do spłaty rat kredytu za mieszkanie w wysokości niecałych 500 zł miesięcznie, podczas gdy wniosek taki nie znajduje oparcia w żadnym zgromadzonym materiale dowodowym, co w efekcie doprowadziło do orzeczenia przez Sąd przypadku mieszkania należącego do oskarżonego, mimo iż nie pochodzi ono bezpośrednio z przestępstwa;</p> <p>7) przepisu art. 410 k.p.k. poprzez poczynienie ustaleń faktycznych w oderwaniu od zgromadzonego w aktach i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego poprzez ustalenie, że oskarżony K. K. (1) osiągnął z popełnionego przestępstwa korzyść majątkową dużej wartości, co umożliwiło Sądowi orzeczenie przypadku zakupionego przez tego oskarżonego mieszkania, podczas gdy w toku postępowania Sąd w ogóle nie ustalił wysokości uzyskanej przez oskarżonego korzyści (apelacja adw. M. K.)</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Z uwagi na uchylenie zaskarżonego wyroku z innych przyczyn, rozstrzygnięcie wobec oskarżonych o zasadności orzeczenia środków określonych w art. 33 § 2 k.k.s. lub art. 45 § 2 k.k. jest przedwczesne w rozumieniu art. 436 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd powinien jednak wziąć pod uwagę, że do zasadniczej zmiany art. 45 § 2 k.k. doszło w dniu 27 kwietnia 2017r., kiedy to weszła w życie ustawa z dnia 23 marca 2017r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017r. poz. 768) zasadniczo powiększająca zakres konfiskaty rozszerzonej. Po tej dacie popełnione zostały zaledwie czyny zarzucone w punkcie XI i XXXIV części wstępnej. Do żadnego innego czynu nie można stosować mniej korzystnych rozwiązań wstecz. W tej samej ustawie zmieniono art. 33 § 2 k.k.s., który również nie powinien znaleźć zastosowania wstecz. Odnośnie domniemania pochodzenia mienia objętego we władanie przed 27 kwietnia 2017r. znajduje ono zastosowanie, gdy sprawca osiągnął korzyść majątkową znacznej wartości, czyli należy wykazać, że ten konkretny sprawca uzyskał co

<p>najmniej 200.000 złotych korzyści (dotyczy to w szczególności A. G. (1), K. K. (1) i A. K. (1)) i nie przedstawił dowodu przeciwnego. Sam zatem fakt, że sprawca uzyskał i korzyści z przestępstwa i spoza niego, nie wyklucza skorzystania przez niego z art. 45 § 2 in fine k.k. albo art. 33 § 2 in fine k.k.s. Domniemanie ułatwia proces dowodzenia przez prokuratora, jednak jest to domniemanie obalalne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na uchylenie wyroku co do czynów, za które orzeczone środki karne nie da się sklasyfikować zasadności wniosków apelacyjnych. Niewątpliwie, gdyby nabycie nieruchomości nastąpiło na więcej niż 5 lat przed rozpoczęciem działalności przestępczej nie wolno orzekać przepadku.</p>			
<p>3.8.</p>	<p>naruszenie przepisów prawa materialnego, a</p>	<p># zasadny</p>	

mianowicie art. 55 § 1 k.k.s. oraz art. 56 § 1 k.k.s. poprzez jego wadliwą interpretację polegającą na przyjęciu, iż oskarżeni M. S. (1) oraz K. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpali znamiona czynów opisanych odpowiednio w pkt XVI- XVIII oraz XXIX-XXVI części wstępnej wyroku, podczas gdy sprawcą przedmiotowych przestępstw może być tylko podatnik zobowiązany do rozliczenia i zapłaty należnego podatku, nie zaś osoby trzecie, na których taki obowiązek podatkowy nie ciążył (apelacja adw. P. K. (1))

- naruszenie art. 55 § 1 k.k.s. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że oskarżony K. K. (1) swym czynem wypełnił znamiona tego przestępstwa, podczas gdy przestępstwa firmanctwa popełnia jedynie ten przedsiębiorca, który umyślnie działa w zamiarze bezpośrednim zatajenia własnej działalności gospodarczej lub jej rozmiarów, a przez to działanie naraża podatek na uszczuplenie,

- naruszenie art. 56 § 1 k.k.s. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że oskarżony K. K. (1) swym zachowaniem wypełnił znamiona tegoż przestępstwa, podczas gdy podmiotem przestępstwa

częściowo zasadny

niezasadny

z art. 56 § 1 k.k.s. jest podatnik, który składając organowi podatkowemu lub innemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podczas gdy M. S. (1) nie można zaliczyć do kategorii podatnika (apelacja adw. P. K. (2), obrońcy K. K. (1) i analogicznie w apelacji tego samego adwokata jako obrońcy M. S. (1))

- obrazę przepisów prawa materialnego art. 55 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. poprzez ich zastosowanie, w sytuacji gdy oskarżonemu przypisano odpowiedzialność z art. 299 k.k., co wyklucza możliwość opodatkowania tzw. "brudnych pieniędzy", jak również wyklucza odpowiedzialność oskarżonego ze wskazanych artykułów, zamiennie obrazę art. 299 k.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji gdy zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynów z art. 55 i 56 k.k.s., gdyż albo Skarb Państwa reprezentowany przez US, Prokuraturę, Sąd uznają, że dane środki mają legalne pochodzenie, a co za tym idzie istnieje możliwość wydania decyzji i orzeczeń

	<p>ustalających wysokość należności skarbowych i oceny niedopełnienia obowiązków przez podatnika (co równoznaczne jest z odpowiedzialnością z kks), albo Skarb Państwa reprezentowany przez US, Prokuraturę, Sąd uznają, że dane środki nie mają legalnego pochodzenia, a co za tym idzie nie ma możliwości wydania decyzji i orzeczeń ustalających wysokość należności skarbowych i oceny niedopełnienia obowiązków przez podatnika (co równoznaczne jest z odpowiedzialnością z art. 299 k.k.) - apelacja adw. M. C.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ponieważ skazania za przestępstwa z art. 55 i 56 k.k.s. zostały uchylone, a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, na podstawie art. 436 k.p.k. odnośnie do tych zarzutów jest przedwczesne. Aby jednak nie pozostawiać Sądu ponownie rozpoznającego sprawę bez wskazań odnośnie dalszego biegu sprawy, trzeba odnieść się do znamion ustawowych zamieszczonych w tych przepisach.</p>		

Przestępstwo firmanctwa określone w art. 55 k.k.s. charakteryzuje się tym, że **podatnik**, który zatajając prowadzoną działalność, **posługuje się imieniem i nazwiskiem, nazwą lub firmą** innego podmiotu i przez to **naraza podatek** na uszczuplenie. Nie od rzeczy są zatem argumenty obrońców oskarżonych dotyczące podmiotowej zdolności do ponoszenia odpowiedzialności za ten czyn. Nie ulega bowiem wątpliwości, że sprawcą tego czynu może być tylko podatnik posługujący się cudzymi danymi, czyli w realiach tej sprawy podmiotowa zdolność do przypisania czynu z art. 55 k.k.s. spoczywa wyłącznie na K. S. (1). Można rozpatrywać odpowiedzialność w formie pomocnictwa osoby, która udzielił zgody na posłużenie się tymi danymi, czyli M. S. (1). Natomiast Sąd odwoławczy na razie nie dostrzega przesłanek do pociągnięcia do tej odpowiedzialności K. K. (1), który ani nie naraził podatku na uszczuplenie, ani jego dane nie zostały wykorzystane do firmowania działalności K. S. (1). To, że ktoś przewozi katalizatory i monolit, od którego nie uiszczono podatku w należytym wysokości nie jest zachowaniem właściwym

dla realizacji znamion z art. 55 k.k.s. Podobnie przestępstwo oszustwa skarbowego z art. 56 k.k.s. obejmuje podatnika, który składa organowi podatkowemu deklarację lub oświadczenie zawierające nieprawdziwe dane i w ten sposób naraża podatek na uszczuplenie. Podmiotową zdolność do przypisania tego czynu ma jedynie K. S. (1) (pomijając A. G. (2), którego nie dotyczy ten zarzut apelacyjny), natomiast ani M. S. (1), ani K. K. (1) nie składali oszukańczej deklaracji podatkowej. Sąd I instancji potraktował ich tak jakby w sprawie chodziło o przestępstwa ogólnospawcze.

Przy tym sposobie konstrukcji zarzutów z Kodeksu karnego skarbowego Sądowi umyka okoliczność ograniczonej możliwości przypisania sprawstwa przestępstw skarbowych popełnionych za granicą.

Odnosząc się natomiast do argumentacji zamieszczonej w apelacji adw. M. C. trzeba wskazać, że zawiera ona błąd metodologiczny. Podział tych zachowań nie jest bowiem dychotomiczny, ale zasadnie można w tej sprawie rozpatrywać przestępcze uszczuplenie podatku dochodowego, a następnie wprowadzenie kwoty korzyści uzyskanej z tego przestępstwa

skarbowego do obrotu finansowego. Nie jest zatem a priori wykluczone przypisanie sprawstwa obu tych czynów.			
Wniosek			
o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Apelacje w części postulującej uchylenia zaskarżonego wyroku zasługiwały na uwzględnienie, jako że sprawa wymaga ponowienia przewodu sądowego w zasadniczej części.			
3.9.	naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2010r. o przeciwdziałaniu praniu brudnych pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu poprzez jego błędne zastosowanie w niniejszej sprawie w zakresie uznania winy zarzutów opisanych w pkt XIV i XI części wstępnej wyroku a następnie wskazania jako podstawy wymiaru kary w pkt XI i XLI	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>sentencji wyroku, podczas gdy przedmiotowa ustawa została w całości uchylona z dniem 13 lipca 2018r. na podstawie art. 197 ustawy z dnia 1 marca 2018r. o przeciwdziałaniu praniu brudnych pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (apelacja adw. P. K. (1))</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd I instancji skazał K. S. (1) za czyn wskazany w punkcie XIV części wstępnej polegający na tym, że wbrew obowiązkowi nie poinformował Generalnego Inspektora Informacji Finansowej o przyjęciu płatności za towary w gotówce o wartości równej lub przekraczającej 15.000 euro, a także wbrew obowiązkowi nie wprowadził wewnętrznej procedury poprzez nieokreślenie sposobu wykonania środków bezpieczeństwa finansowego, braku rejestracji transakcji, sposobu oceny o analizie ryzyka oraz A. G. (2) za czyn wskazany w punkcie XLI części wstępnej, który również polegać miał na niedopełnieniu obowiązku poinformowania GIIF o przyjęciu płatności za towary w gotówce oraz niewprowadzeniu wewnętrznej procedury,</p>			

o której mowa w art. 10a ustawy z 16 listopada 2000r. o przeciwdziałaniu prania brudnych pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Rację ma skarżący, że w art. 197 ustawy z dnia 1 marca 2018r. o przeciwdziałaniu praniu brudnych pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu doszło do derogacji uprzedniej ustawy 16 listopada 2000r. o tożsamym tytule. Nowa ustawa również przewiduje przepisy karne, stąd zaistniała potrzeba oceny zakresu przedmiotowego przepisów karnych pod kątem stosowania art. 4 § 1 k.k. Porównując oba stany prawne wynika z nich, że znamiona ustawowe określone w art. 35 ust. 1 pkt 2 obejmowały: "Kto, działając w imieniu lub interesie instytucji obowiązanej, wbrew przepisom ustawy, nie dopełnia obowiązku: (...) 2) zachowania środków bezpieczeństwa finansowego, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 10a ust. 1, lub przechowywania informacji uzyskanych w związku ze stosowaniem środków bezpieczeństwa finansowego". Niewątpliwie błędnie nie przywołano w podstawie prawnej skazania art. 35 ust. 1 pkt 1 tejże ustawy, gdyż obowiązek rejestracji transakcji i przekazywania dokumentów

Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej wynika z tego przepisu.

Z kolei w art. 156 ust. 1 nowej ustawy z 2018r. znamiona ustawowe sformułowano znacznie bardziej syntetycznie i czyn zabroniony polega na tym, że: "Kto, działając w imieniu lub na rzecz instytucji obowiązanej:

1) nie dopełnia obowiązku przekazania Generalnemu Inspektorowi zawiadomienia o okolicznościach, które mogą wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, lub obowiązku przekazania Generalnemu Inspektorowi o powzięciu uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub wartości majątkowe będące przedmiotem tej transakcji mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu,

2) przekazuje Generalnemu Inspektorowi nieprawdziwe lub zataja prawdziwe dane dotyczące transakcji, rachunków lub osób".

Znamiona określone w przepisach karnych obu ustaw nie są zatem

tożsame, a w zakresie znamion opisanych w czynach przypisanych oskarżonym – wręcz rozłączne. W ustawie z 2000r. przedmiotem ścigania może być zaniechanie rejestracji transakcji lub przekazania tej informacji GIIF oraz niewprowadzenie procedury z art. 10a ustawy. Z kolei w ustawie z 2018r. przedmiotem naruszenia obowiązku przekazania zawiadomienia GIIF nie jest sama transakcja czy wprowadzenie procedury, ale niezawiadomienie o okolicznościach wskazujących na podejrzenie prania pieniędzy.

Niewprowadzenie zatem procedury rejestracji transakcji nie realizuje znamion ustawowych czynu zabronionego określonego w art. 156 ust. 1 ustawy z 2018r. Odnosnie zaniechania rejestracji transakcji i przekazania informacji GIIF również nowa ustawa nie wiąże faktu karalności z samym zaniechaniem jej rejestracji, ale z okolicznościami, które świadczyć mogłyby o praniu pieniędzy. Jeżeli zestawia się te znamiona i uwzględni fakt, że w wyroku czyn K. S. (1) i A. G. (2) nie były kwalifikowane z art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy z 2000r. i wyrok w tym zakresie nie został zaskarżony na niekorzyść,

<p>nie jest możliwe obecnie rozważanie realizacji znamion z nowej ustawy z 2018r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. W konsekwencji należało uniewinnić oskarżonych od czynów zarzuconych w punktach XIV i XL części wstępnej wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec zmiany stanu prawnego i uznania, że działania tak opisane jak w punktach XIV i XL nie stanowią czynu zabronionego według nowej ustawy, należało oskarżonych uniewinnić od ich popełnienia.</p>		
<p>3.10.</p>	<p>Obrońca A. G. (2), adw. P. K. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego, jednakże nie sformułował zarzutów przeciwko rozstrzygnięciu o czynach określonych w punkcie XXXVIII i XXXIX. We wnioskach apelacyjnych wskazał, że postuluje obniżenie kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>za czyn opisany w punkcie XXXIX do 4 miesięcy pozbawienia wolności, a kary za czyn opisany w punkcie XXXVIII do 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych. Następnie skarżący postulował zastosowanie wobec oskarżonego łagodnej kary łącznej i warunkowe zawieszenie wykonania kary. Wobec tego Sąd odwoławczy rozpoznał apelację w zakresie tych dwóch czynach jedynie przez pryzmat rażącej niewspółmierności kary.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Za czyn polegający na nierzetelnym prowadzeniu ksiąg, określony w art. 61 § 1 k.k.s. Sąd wymierzył karę 150 stawek dziennych grzywny po 100 złotych. Przepięstwo trwało przez rok, a przedmiotem nierzetelności było 39 podrobionych dokumentów, w związku z czym Sąd uznał, że nie sposób uznać kary już orzeczonej za rażąco niewspółmiernie surową w stosunku do kary postulowanej.</p> <p>Podobnie, w przypadku przestęstwa z art. 270 § 1 k.k. kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jeżeli mowa o sfalszowaniu 5 dokumentów,</p>			

<p>wykorzystaniu ich później w dokumentacji podatkowej również nie razi co do swojego wymiaru.</p> <p>Sąd odwoławczy rozważał natomiast, czy powinien zastosować wobec oskarżonego środki probacyjne i doszedł do wniosku, że - niezależnie od zarzutów, które jeszcze nie zostały prawomocnie osądzone - sam w sobie czyn polegający na podrobieniu 5 dokumentów nie jest tego typu, aby uniemożliwiał zastosowanie probacji. Oskarżony jest osobą niekaraną, a przestępstwo zakończyło się w styczniu 2013r., czyli ponad 8 lat. Swoim postępowaniem od tamtego czasu dał dowód, że zasługuje na szansę, stąd orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary orzeczonej za czyn z punktu XXXIX części wstępnej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmiana wyroku poprzez obniżenie kary za czyn opisany w punkcie XXXIX do 4 miesięcy pozbawienia wolności, a kary za czyn opisany w punkcie XXXVIII do 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zmodyfikowania wysokości kar orzeczonych wobec A. G. (2), natomiast uwzględnił apelację w części postulującej zastosowanie środków probacyjnych.		
3.11.	<p>obraza prawa materialnego, tj. art. 45 § 2 k.k. poprzez niesłuszne niezastosowanie instytucji przepadku uzyskanych z przestępstwa korzyści majątkowych lub ich równowartości w postaci nieruchomości - lokalu mieszkalnego w miejscowości G. ul. (...) o pow. 65,87 m², dla której Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), pomimo istnienia okoliczności umożliwiających wydanie takiego orzeczenia, w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> - jednoznacznego brzmienia art. 45 § 2 k.k., stanowiącego podstawę prawną orzeczenia, który pozwala na orzeczenie przepadku korzyści majątkowej z popełnionego przestępstwa, jeżeli korzyść osiągnięta została nawet pośrednio, - sytuacji funkcjonującego domniemania, że mienie, które sprawca objął 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>we władanie, albo do którego uzyskał jakikolwiek tytuł w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu do czasu wydania choćby nieprawomocnego wyroku stanowi korzyść pochodzącą z przestępstwa (apelacja prokuratora)</p> <p>- rażącą niewspółmierność - surowość orzeczonych kar jednostkowych grzywny wymierzonych w pkt XLIII i XLIV i tym samym kary łącznej grzywny z pkt XLVII, nieadekwatnych zarówno do roli jaką odegrała w popełnieniu czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania oskarżona oraz społecznej szkodliwości tych czynów, możliwości majątkowych i zarobkowych oskarżonej oraz innych okoliczności jej dotyczących, takich jak sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, a także jej zachowanie się po jego popełnieniu i w toku postępowania karnego (apelacja obrońcy A. K. (1))</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Oceniając zasadność zarzutu prokuratora należy wskazać, że nie może stanowić podstawy orzeczenia tego przypadku zaistnienie przesłanek z</p>		

art. 45 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 27 kwietnia 2017r., gdyż przepisów karnych nie stosujemy wstecz. Opis czynu zarzucanego oskarżonej nie precyzuje natomiast, jaką korzyść miała osiągnąć i czy była to korzyść znacznej wartości, a to musi być ustalenie konkretne i zawarte w wyroku, aby mogło znaleźć zastosowanie orzeczenia przepadku korzyści z art. 45 k.k. Uznać zatem należy, że Sąd I instancji świadomie nie zastosował art. 45 § 2 k.k., gdyż nie mógł ustalić, jaką korzyść majątkową znacznej wartości uzyskała A. K. (1) z przestępstwa. Osiągnięcie zaś korzyści przez inną osobę stało się podstawą orzekania środka dopiero od 27.04.2017r., a więc z górami 4 lata po przestępstwie.

Ponieważ po uchyleniu wobec oskarżonej wyroku co do czynów XLI i XLII pozostała orzeczona kara pozbawienia wolności tylko za czyn z punktu XLIV, Sąd odniósł orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności tylko do tej kary, siłą rzeczy eliminując z podstawy orzeczenia tego środka przepisy Kodeksu karnego skarbowego, gdyż kary pozbawienia wolności nie orzeczono na podstawie tej ustawy. W ocenie Sądu odwoławczego również

okres próby był zbyt długi, jeśli się zważy na znaczące obniżenie kary pozbawienia wolności, która podlegała zawieszeniu w stosunku do pierwotnego zarzutu.

Przechodząc do rozważań dotyczących czynu zarzucanego w punkcie XLIII części wstępnej zauważyć należy, że A. K. (1) przypisano, że wspólnie i w porozumieniu z A. G. (4), mając świadomość, że jest on podatnikiem i z tego tytułu jest zobowiązany do składania organowi podatkowemu zgodnych z rzeczywistym przebiegiem zeznań podatkowych oraz prowadzenia rzetelnych ksiąg podatkowych **spowodowała**

nierzetelne prowadzenie ksiąg tego podmiotu.

Zdumienie wzbudziło użycie zwrotu "spowodowała prowadzenie ksiąg", gdyż ani nie jest to znamię ustawowe przestępstwa skarbowe z art. 61 § 1 k.k.s., ani nie jest to forma sprawstwa z art. 18 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. Przestępstwo skarbowe z art. 61 § 1 k.k.s. skonstruowane jest w taki sposób, że z jego znamion można by wnioskować, iż jest to przestępstwo ogólnosprawcze, jeżeli jednak przyjrzeć się jego konstrukcji, okazuje się, że jest to przestępstwo formalne z zaniechania,

a zatem popełnić je może tylko ktoś, na kim ciążył ustawowy obowiązek rzetelnego prowadzenia ksiąg, a zatem podatnik. Oczywiście jest możliwe, że w ramach podziału ról na poszczególnych współsprawcach ciąży realizacja poszczególnych elementów tego czynu, dlatego Sąd odwoławczy weryfikował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jakie części czynu z art. 61 k.k.s. w ramach podziału ról zrealizowała A. K., tym bardziej, że na niej nie ciążył ustawowy obowiązek prowadzenia ksiąg podatkowych jednoosobowej działalności gospodarczej jej konkubenta. Tymczasem uzasadnienie w tej części (str.197-198) jest wyjątkowo lakoniczne i wręcz wynika z niego, że Sąd aprobuje stanowisko, że sprawcą czynu z art. 61 k.k.s. może być tylko ten, kto jest z mocy ustawy zobowiązany do prowadzenia księgi. Ponieważ nie wskazano ani jednego elementu realizacji znamion, który obciążałby A. K. (1) należało ją uniewinnić od popełnienia przestępstwa zarzucanego jej w punkcie XLIII części wstępnej, stosując podstawę z art. 440 k.p.k. Tym samym bezprzedmiotowe stało się odnośnienie do zarzutu apelacji jej obrońcy o rażącej niewspółmiernej

surowości kary wymierzonej za ten czyn.			
Wniosek			
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Ponieważ Sąd orzekał o zmianie wyroku poprzez uniewinnienie na podstawie art. 440 k.p.k. nie klasyfikował wniosków apelacyjnych przez pryzmat ich zasadności lub niezasadności.			
3.12.	obraza przepisów postępowania, art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez: a) skazanie oskarżonego za czyn z art. 258 § 3 k.k. w okresie od marca 2009r. do maja 2017r. w sytuacji, gdy oskarżony został skazany za to samo przestępstwo popelnione w okresie od stycznia 2008r. do marca 2012r. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 20 grudnia 2018r., który to uprawomocnił się z dniem 19 lutego 2019r., sygn. akt II K 187/17,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>b) skazanie oskarżonego za czyny z art. 55 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. opisane w punktach II, III i IV wyroku, podczas gdy oskarżony został już skazany za tożsame czyny w warunkach czynu ciągłego wyrokiem z dnia 20 grudnia 2018r., który to uprawomocnił się z dniem 19 lutego 2019r.,</p> <p>c) skazanie oskarżonego za czyn z art. 299 k.k. za okres od marca 2009r. do września 2014r., podczas gdy oskarżony został już skazany za ten czyn wyrokiem z dnia 20 grudnia 2018r., który to uprawomocnił się z dniem 19 lutego 2019r. w warunkach czynu ciągłego za okres od czerwca 2008r. do kwietnia 2011r. (apelacja adw. M. C.)</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Powagi rzeczy osądzonej nie stwarza fakt skazania za czyn o tożsamej kwalifikacji popełniony w tym samym lub zachodzącym na siebie okresie, ale powagę rzeczy osądzonej stwarzają te konkretne czyny, za które sprawca został skazany. Jeżeli zatem K. S. (1) został skazany</p>			

za udział w całkiem innej zorganizowanej grupie przestępczej, to okoliczność ta nie stanowi podstawy do uznania bezwzględnej przyczyny odwoławczej w odniesieniu do skazania za udział w innej grupie. Oczywiście, okoliczność ta ma wpływ na treść wyroku, ale przez pryzmat racjonalności oceny (art. 7 k.p.k.) wyrażonej w odniesieniu do kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, który to zarzut jest stawiany w niniejszej sprawie. Sąd będzie musiał okoliczność tę uwzględnić oceniając, czy K. S. (1) jest tak zadeklarowanym przestępcą, że brał udział jednocześnie w dwóch zorganizowanych grupach przestępczych, czy też będąc w takiej grupie, za udział w której został skazany popełnił drugie przestępstwo w ramach zwykłego współsprawstwa lub sprawstwa kierowniczego wspólnie z bliskimi członkami rodziny i pracownikiem.

Obrońca nie ma też racji podnosząc, że z racji skazania za czyn ciągły z art. 299 k.k. i z art. 55 k.k.s. w zb. z art. 56 k.k.s. K. S. (1) nie powinien ponosić odpowiedzialności za kolejne tego typu przestępstwa. Owszem, pojawiły się orzeczenia prezentujące taki pogląd, ale Sąd Najwyższy wyraził konsekwentnie głoszone

<p>pogląd, że skazanie za czyn ciągle wiąże za te zachowania, które zostały enumeratywnie wyliczone w uprzednim wyroku skazującym, gdy tymczasem próżno w zaskarżonym wyroku szukać tych samych faktur, deklaracji podatkowych czy transakcji, które zostały uwidocznione w wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 20 grudnia 2018r.</p> <p>Dlatego zarzut ten został uznany za niezasadny, poza podnoszoną okolicznością, iż skazanie za udział w innej zorganizowanej grupie przestępczej powinno zostać rozważone przy ustalaniu sprawstwa K. S. (1) z art. 258 § 3 k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego.</p>			

3.13.	<p>- naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>5) przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w taki sposób, iż nie sposób ustalić, jaki dowód został przeprowadzony na jaką okoliczność, a co za tym idzie, jedynie iluzoryczne wypełnienie wymogów stawianych przed Sądem sporządzającym uzasadnienie, co de facto uniemożliwia przeprowadzenie skutecznej kontroli instancyjnej (apelacja adw. M. K.)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Sąd odwoławczy już wielokrotnie wypowiadał ten pogląd i powtórzy, że nawet ewentualne naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. nie może wpływać na treść wyroku, gdyż uzasadnienie jest sporządzane po wydaniu wyroku, a zatem nie może wpływać na treść orzeczenia, które zapadło wcześniej.			
Wniosek			
o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o	# zasadny		

<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego brak było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji.</p>			
<p>3.14.</p>	<p>naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:</p> <p>1) przepisów art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. poprzez uznanie oskarżonego K. S. (1) za winnego czynów ujętych w punktach VI i VII wyroku, podczas gdy czyny opisane w tych punktach stanowią co najwyżej jeden i ten sam czyn,</p> <p>7) przepisu art. 6 § 1 k.k.s. poprzez uznanie obu oskarżonych za winnych czynów ujętych w punktach XVI-XVIII oraz XXIV-XXVI wyroku, które to czyny pokrywają się okresowo, a co za tym idzie dwukrotne wymierzenie kary za ten sam czyn, co odnosi się do czynów; ewentualnie</p> <p>8) przepisu art. 6 § 2 k.k.s. poprzez uznanie czynów opisanych w pkt XVI-XVIII oraz XXIV-XXVI wyroku za odrębne czyny, podczas gdy czyny</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>te były popełnione przez Oskarżonych w sposób ciągły, a nie, jak zdaje się ujmować to Sąd, raz w roku, a co za tym idzie, zważywszy na uznanie przez Sąd, że zostały one wykonane w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zaś okres między poszczególnymi transakcjami był krótszy niż 6 miesięcy, zasadnym było uznanie, że czyny te stanowią jeden czyn ciągły, a nie, jak uznał to Sąd, szereg osobnych czynów (apelacja adw. M. K.)</p>	
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Czyny zarzucone K. S. (1) w punkcie VI i VII części wstępnej zaskarżonego wyroku nie są jednym i tym samym czynem. Słusznie prokurator rozbił te zachowania na dwa czyny, wszak chodzi w nich o oszustwa w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych, który jak wiadomo rozliczany jest w skali roku. Wszelkie dochody za poszczególne rok podatkowy, np. za 2011r. stanowić mogą jedno oszustwo, ale termin do rozliczenia tego podatku upływa 30 kwietnia kolejnego roku, stąd taka data prawidłowo przyjęta jako data końcowa. Nie trzeba przecież tłumaczyć, że może się zdarzyć, że</p>		

po dokonaniu jakiś nieuczynnych działań sprawca wykaże je jednak w deklaracji podatkowej, której końcowa data złożenia upływa z końcem kwietnia. Roczna perspektywa rozliczania podatku dochodowego wyklucza natomiast ujęcie kilku podatków dochodowych w jednym czynie jeśli się weźmie pod uwagę art. 6 § 2 zdanie drugie k.k.s., z którego wynika, że "w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstępek czasu uważa się okres do 6 miesięcy". Gdyby zatem okres rozliczania podatku dochodowego wynosił pół roku lub mniej, wówczas stanowisko obrońcy byłoby prawidłowe.

Rację ma obrońca, że ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo skarbowe, jednak tożsamość czynu musi dotyczyć jednej osoby, tymczasem czyny opisane w punktach XVI-XVIII części wstępnej przypisane zostały M. S. (1), a opisane w punktach XXIV-XXVI - K. K. (1). Nie doszło zatem do naruszenia zasady jedności czynu zabronionego, a techniczny sposób konstruowania zarzutów działania wspólnie i

w porozumieniu poprzez stawianie ich osobno poszczególnym sprawcom, mimo jego kontrowersyjności, należy uznać za dopuszczalny.			
Wniosek			
o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec niezasadności zarzutu apelacji brak było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji.			
3.15.	rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec K. S. (1) i A. G. (1) oraz jej orzeczenie bez zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania, podczas gdy aktualne warunki właściwości osobiste oskarżonych, uzasadniały wymierzenie kar łagodniejszych z zastosowaniem warunkowego zawieszenia ich wykonania (apelacja obrońcy A. G. (1) i K. S. (1))	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania zarzutu za			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>K. S. (1) pozostało skazanie za czyn XIII, za który orzeczono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś A. G. (1) – za czyn XXXV, za który orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności</p> <p>W przypadku K. S. (1) Sąd odwoławczy uznał, że nie wymierzona kara nie razi swoją niewspółmierną surowością, ani nie zachodzą przesłanki do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary. Oskarżony został bowiem skazany za udział w zorganizowanej grupie przestępczej (okoliczność tę zresztą przywołał jego obrońca w zarzucie apelacyjnym), a wobec sprawców, do których znajduje zastosowanie art. 65 k.k. środki probacyjne można stosować tylko wówczas, gdy przemawiają za tym szczególnie okoliczności, a takich Sąd odwoławczy się nie doszukał.</p> <p>W przeciwieństwie do swojego brata, A. G. (1) nie była karana, dopuściła się przestępstwa, za które słusznie wymierzono jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, czyn został popełniony 7 lat temu i od tego czasu nie weszła w konflikt z prawem. W ocenie Sądu odwoławczego warunkowe</p>		

zawieszenie wykonania tej kary spełni swoje cele.			
Wniosek			
wymierzenie K. S. (1) kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby 4 lat	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Sąd nie uwzględnił apelacji co do kary w zakresie dotyczącym K. S. (1) oraz w zakresie wymiaru kary co do A. G. (1), jednakże zmienił wyrok poprzez zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres 3 lat próby.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			

1.5. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok został utrzymany w mocy w zakresie, w jakim nie doszło do jego uchylecia lub zmiany, o których mowa w sekcji 5.2 i 5.3.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.6. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Oskarżony M. S. (1) został uniewinniony od czynu zarzuconego w punkcie XX, A. G. (1) od czynu zarzuconego w punkcie XXX, K. S. (1) od czynu zarzuconego w punkcie XIV, A. G. (2) od czynu zarzuconego w punkcie XL, a A. K. (1) od czynu zarzuconego w punkcie XLIII części wstępnej z przyczyn wskazanych w sekcji 3.</p> <p>Wykonanie kary pozbawienia wolności wobec A. G. (2) warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat, a wobec A. K. (1) i A. G. (1) – na okres próby 3 lat.</p>		

Zwiąże o powodach zmiany			
1.7. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.3. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
Wyrok został uchylony w zakresie czynów opisanych w punktach I-XII, XV-XIX, XXI-XXIX, XXXI-XXXIV, XXXVI, XXXVII, XLI i XLII części wstępnej z przyczyn wskazanych w sekcji 3.			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5-3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.4. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
<p>W trakcie ponownego rozpoznania Sąd dokończy przeprowadzanie dowodu z opinii biegłego A. R. (1), ewentualnie sięgnie po inny dowód, który pozwoli mu na ustalenie wysokości nielegalnie osiągniętego dochodu, a nie przychodu, po czym ustali wysokość podatku narazonego na uszczuplenie.</p> <p>Po ustaleniu tej wartości, Sąd rozstrzygnie, które z osób, którym stawia się zarzuty z art. 55 lub 56 k.k.s. mają podmiotową zdolność popełnienia tych czynów i w jakiej formie sprawstwa się ich dopuścili.</p> <p>Znając krąg osób, które dopuściły się przestępstwa bazowego i jego wartości, Sąd rozstrzygnie kto, jakie czynności i w odniesieniu do jakiej kwoty popełnił z punktu widzenia realizacji znamion z art. 299 k.k., bacząc, by jedno zachowanie nie było przedmiotem dwóch różnych zarzutów (zarzut VI i VII).</p>			

<p>Po poczynieniu odpowiednich ustaleń Sąd powinien odnieść się do kwestii stosowania przepadku korzyści, z jednej strony stosując domniemanie, ale i uwzględniając fakt, że jest to domniemanie wzruszalne.</p> <p>Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd powinien rozważyć, czy stopień współdziałania oskarżonych uzasadnia przyjęcie działania w zorganizowanej grupie przestępczej.</p>		
<p>1.8. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III,</p>	<p>W zakresie, w jakim doszło do uniewinnienia oskarżonych w drugiej instancji koszty procesu ponosi Skarb Państwa. W pozostałym zakresie Sąd zastosował art. 633 i 636 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonych</p>	

	od ponoszenia tych kosztów.	
7. PODPIS		
Janusz Jaromin Andrzej Wiśniewski Piotr Brodniak		

1.9. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	apelacja obrońcy K. S. (1) i K. K. (1) - adw. M. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.10.	Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca A. K. (1) adw. F. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wysokość kary grzywny		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca M. S. (1) - adw. M. M. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca K. K. (1) - adw. P. K. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca M. S. (1) - adw. P. K. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.14. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	6	

Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	brak środka karnego wobec A. K. (1)	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.15. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	7	
Podmiot apelację	wnoszący obrońca K. S. (1) - adw. M. C.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.16. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	8
Podmiot wnoszący apelację	obrońca K. S. (1), M. S. (1), K. K. (1), A. G. (1) i A. G. (2) - adw. P. K. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	skazanie

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana